USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci jednal dne 1. února 2024 ve veřejném zasedání o odvolání **Okresního státního zástupce v Jeseníku** proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 3. 10. 2023, č. j. 7 T 14/2023-480, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se** odvolání Okresního státního zástupce v Jeseníku **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Jeseníku ze dne 3. 10. 2023, č. j. 7 T 14/2023-480, byli obžalovaní Ing. Richard Š. a Josef E. podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni obžaloby **státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Jeseníku ze dne 6. 2. 2023, č. j. 0 ZT 94/2022-59, pro skutek, který měli podle obžaloby spáchat tím,** že v přesně nezjištěném dni v měsíci listopadu 2020 ve Zlatých Horách, místní části Javorná, v honitbě Javorná, nejprve Ing. Richard Š., nar. xxx, jako osoba zmocněná jednat za společnost Scorila s.r.o., se sídlem Vinohradská 1188/58, 130 00 Praha, IČ: 06120334, která je od 10. 7. 2017 nájemcem honitby Javorná, a to podle Smlouvy o nájmu honitby ze dne 10. 7. 2017 uzavřené se společností Lesy České republiky, s.p. jako pronajímatelem, přislíbil René M., nar. xxx, pozvání do hotelu Theatre v Olomouci se slovy, že by byl rád, aby se stal hostem jejich hotelu, přičemž uvedený příslib pronesl při jednání ohledně výše škod způsobených na lesních porostech zvěří v honitbě Javorná, a v rámci tohoto jednání rovněž uvedl, že by René M. mohl být vstřícnější při vyčíslování škod způsobených na lesních porostech zvěří v honitbě Javorná, které byla společnost Scorila s.r.o. povinna platit, kdy takto Ing. Richard Š. jednal s vědomím toho, že v průběhu trvání pronájmu honitby uvedené škody na lesních porostech podstatně vzrostly, čímž rovněž rostla finanční zátěž a finanční povinnost společnosti Scorila s.r.o., jejímž předmětem činnosti je myslivost a která je jako nájemce (uživatel) honitby podle uzavřené smlouvy a rovněž podle § 52 odst. 1 písm. b) zák. č 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, povinna škody způsobené zvěří na lesních porostech hradit, přičemž společnost Lesy České republiky, s. p., k jejímž základním povinnostem v souladu s účely jejího založení a vzniku patří zajišťování činností zabezpečujících plnění všech funkcí lesa včetně péče o zachování lesa, jeho ochrana a obnova, a povinnost důsledně dbát ochrany lesa a řádného hospodaření v něm, a která má právo a smluvní i zákonnou povinnost (§ 55 odst. 1 písm. b), odst. 2 a 3 zák. č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů) vzniklé škody na porostech evidovat, vyčíslovat, uplatňovat náhradu škody případně ji i soudně vymáhat, přičemž dne 18. 3. 2021 v 8:45 hodin ve Zlatých Horách, místní části Javorná, na lesní cestě v honitbě Javorná, na předem dohodnuté schůzce, na které měly být projednávány záležitosti honitby, Josef E., nar. xxx, jako osoba rovněž zmocněná jednat za společnost Scorila s.r.o. v návaznosti na předchozí jednání Ing. Richarda Š. se slovy, že plní slib pana Š., vhodil dvě obálky, které obsahovaly dva dárkové poukazy pro dvě osoby na degustační menu včetně vinného párování a dva vouchery pro dvě osoby, které zahrnovaly pobyt v Theatre Hotel v Olomouci v běžné hodnotě 24 905 Kč, do vozidla Reného M., nar. xxx, který je zaměstnán u společnosti Lesy České republiky, s. p., se

sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové, IČ: 42196451, na pozici revírník, a který je podle pracovní smlouvy, pracovní náplně i vnitřních předpisů osobou pověřenou a odpovědnou za zjišťování, evidenci a vyčíslování škod způsobených na lesních porostech zvěří v honitbě Javorná u uživatele honitby (společnosti Scorila s.r.o., IČ: 06120334), přičemž provozovatelem Theatre Hotelu je společnost SERGE FASHION E.K.J. s.r.o., IČ: 26784602, v níž je Josef E., nar. xxx, jednatelem, kterým se měli dopustit zločinu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první a druhá, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2. Shora uvedený rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl včas napaden odvoláním státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Jeseníku, které podal v neprospěch obou obžalovaných a odůvodnil jej tak, že předmětný rozsudek považuje za nesprávný, kdy skutek popsaný v obžalobě je zločinem podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první a druhá, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a jednání obžalovaných má všechny znaky uvedeného zločinu. Vyjádření soudu prvního stupně, že v této věci neexistuje jediný přímý důkaz a současně neodvozený usvědčující důkaz (kterému by soud uvěřil), je nesprávné, neboť takovým přímým důkazem je nepochybně výpověď svědka Ing. René M. a jsou jimi i zajištěné poukazy, které obžalovaný Josef E. vhodil do vozidla Ing. René M. Výhrady lze vznést rovněž k závěru soudu, že provedeným dokazováním nebyla spolehlivě vyvrácena verze obhajoby, která se po provedeném dokazování jeví být jako možná, že tedy obžalovaný Ing. Š. de facto mezi řečí mluvil se svědkem M. o hotelu a že obžalovaný E. – bez součinnosti, nikoli v návaznosti na obžalovaného Ing. Š. – daroval svědkovi M. dva dárkové poukazy…Soud tak na jedné straně připouští, že Ing. Š. de facto mezi řečí mluvil se svědkem M. o hotelu, což od počátku konzistentně potvrzuje i svědek Ing. René M. (včetně toho, že byl Ing. Š. do hotelu pozván), ale nijak se nevypořádal s tím, že obžalovaný Ing. Š. v řízení před soudem popřel, že by se svědkem Ing. M. hovořil o hotelu a o pozvání Ing. M. s manželkou do něj. Na str. 10 protokolu o hlavním líčením ze dne 20. 6. 2023 Ing. Š. uvedl: *„Nevylučuji, že jsme se bavili o osobních věcech typu, co je náplň mojí práce a co dělám. Rozhodně popírám ale to, že bych jakkoliv panu M. sděloval, že jsem majitelem nějakého hotelu…"* a dále na téže straně protokolu obžalovaný Ing. Š. uvedl: *„je absolutně nepravda, že jsem sděloval panu M., že vlastním hotel, že ho tam vítám, že ho tam chci, nebo nevím, jenom parafrázuji a že jsem mu nabízel něco, co by mohlo být chápáno jako úplatek nebo korupční jednání. Nic takového se nestalo."* Obdobně obžalovaný Ing. Š. popřel zmínky o hotelu na schůzce s Ing. M. v listopadu 2020 i v přípravném řízení. Soud nevedl úvahy v tom směru, proč Ing. Š. uvedenou skutečnost, tj. debatu o hotelu a pozvání do něj v listopadu 2020 pro Ing. M. popírá, když ji soud jako možnou naopak připouští. Lze předpokládat, že tomu tak je právě proto, že debata o hotelu a pozvání Ing. M. a manželky k jeho návštěvě při jednání o náhradě škod v lese má přímou návaznost a souvislost s jednáním obžalovaného J. E., který v březnu 2021 vhazuje do vozidla Ing. M. právě poukazy na pobyt v hotelu a jeho služby, a to s odkazem na předchozí jednání Ing. M. a obžalovaného Ing. Š. (jak se o tom zmiňuje Ing. R. M. u hlavního líčení dne 5. 9. 2023 str. 7 protokolu, v němž Ing. M. uvádí: „*V navazujícím jednání pana obžalovaného E.* (pozn. jednání dne 18. 3. 2021)*, se obžalovaný E. k tomu vracel tak, že si myslím, že řekl, že jsme se něco bavili s panem inženýrem* (pozn. Š.)*, přesně nevím. Nevím, zda pan E. věděl, že jsem se měl bavit s panem inženýrem. Dal jsem si to do souvislosti."* Současně Ing. M. u hlavního líčení potvrdil (str. 10 protokolu o hlavním líčení ze dne 5. 9. 2023), že skutečnosti, které uváděl u jednání se zástupci Lesů ČR (dne 24. 3. 2021), si pamatoval lépe. Ze zápisu z jednání dne 24. 3. 2021 (u společnosti Lesy ČR na č. l. 3–5 trestního spisu) vyplývá, že Ing. M. schůzku s obžalovaným E. ze dne 18. 3. 2021 podrobněji popsal tak, že „*V této době přistoupil E. k mému služebnímu vozidlu, rozepnul si bundu a otevřeným okénkem dovnitř na sedadlo řidiče hodil dvě obálky a k tomu říkal, že to je jak kdysi slíbil pan Š."* Z toho je zřejmé, že kdysi (v listopadu 2020) se obžalovaný Š. musel o hotelu a pozvání do něj zmínit. Smyslem popření debaty o hotelu obžalovaným Š. (v listopadu 2020) bylo právě to, aby taková souvislost s navazujícím jednáním obžalovaného E. byla zastřena případně zcela přetržena, neboť Ing. René M. v tomto směru vypovídá od počátku zcela konzistentně, vypovídal tak i před zahájením úkonů trestního řízení,

což je zřejmé právě ze zápisu z jednání ze dne 24. 3. 2021 (které proběhlo 6 dní po předání poukazů). Prokázáno bylo i to, že i o svém pozvání do hotelu obžalovaným Ing. Š. Ing. M. informoval svého nadřízeného Ing. F. B.: *„Pokud jde o jednání s panem Š., to pozvání mě s manželkou, toto jsem říkal lesnímu správci panu B. Nepřikládal jsem tomu žádný význam, přešel jsem to, neřešil jsem to, bral jsem to jako zdvořilostní frázi, panu B. jsem to jen sdělil"* (str. 7 protokolu o hl. líčení ze dne 5. 9. 2023). Shodně toto vyplývá i ze záznamu z jednání ze dne 24. 3. 2023 u spol. Lesy ČR (č. l. 3–5 spisu). Toto potvrzuje i Ing. F. B. (str. 12 protokolu o hl. líčení ze dne 5. 9. 2023): *„Pan M. se mi zmiňoval jednou, že by mu byla učiněna nabídka, aby dojel do hotelu v Olomouci, už nevím, jestli to byl pan Š. nebo pan E. Nevím, zda toto bylo také předmětem jednání s panem K."* (pozn. zápis z jednání ze dne 24. 3. 2021). Svědek Ing. René M. tak neměl jinou možnost dovědět se o vztahu Ing. Š. k hotelu provozovaném obžalovaným J. E. než právě z debaty a pozvání ze strany obžalovaného Ing. Š. v listopadu 2020. Z výše uvedených důvodů nelze souhlasit se závěrem soudu, že existují dvě rovnocenné verze objasňující skutkový děj, a to verze obžalovaných a verze obžaloby. Nelze souhlasit ani s úvahami soudu, že nebylo prokázáno, že by obžalovaní měli majetkový zájem ohledně výše škod, že by se jakkoliv podíleli nebo měli podílet na úhradách škod, které byla povinna hradit společnost Scorila s.r.o. V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný Ing. R. Š. na základě plné moci (viz pověření na č. l. 26) zastupoval společnost Scorila s.r.o. při jednáních se společností Lesy ČR, s. p., a to včetně jednání ohledně výše škod způsobených zvěří na porostech. Společnost Scorila s.r.o. měla nepochybně zájem na tom, aby škody, které byla povinna hradit, byly co nejnižší. Z povahy zastoupení tak obžalovaný Ing. Š. byl povinen hájit zájmy jím zastupované společnosti Scorila s.r.o., jeho zájmy tak byly totožné s majetkovými zájmy zastoupené společnosti Scorila s.r.o., kdy v řízení nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by obžalovaný Ing. Š. jednal v rozporu se zájmy společnosti Scorila s.r.o. Jinak by společnost Scorila s.r.o. ani zastupovat nemohl (§ 437 odst. 1 občanského zákoníku). V řízení bylo prokázáno, že obžalovaný Ing. Š. rozporoval vyčíslení škody, tak jak bylo provedeno ze strany spol. Lesy ČR, s.p. (Ing. M.). Je tedy zřejmé, že obžalovaným nebylo jedno, jak a v jaké výši bude škoda vyčíslena, neboť ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 436 odst. 1 občanského zákoníku). Zájmem obžalovaného Ing. R. Š. a J. E. bylo, aby škody byly co nejnižší a aby byly co nejníže i vyčísleny. Proto se ve věci zjištěným způsobem angažoval i obžalovaný E., přestože tento (i podle svého tvrzení) vůbec nebyl oprávněn jednat za společnost Scorila s.r.o. ohledně škod. Totéž zmiňuje i obžalovaný Š. (str. 13 protokolu o hlavním líčení ze dne 20. 6. 2023) když uvádí „*….jsem jediným oprávněný byl já z titulu pověření ze strany společnosti Scorila, Josef E. neměl žádnou pravomoc probírat škody, řešit myslivost…").* I přesto si ale obžalovaný E. s Ing. M. schůzku na den 18. 3. 2021 domluvil, jednal s ním a dokonce podle jeho tvrzení vztahy s Ing. M. tzv. „hrotil", a poté se je snažil „narovnávat". Soud namísto úvah o tom, zda bylo či nebylo prokázáno, zda obžalovaní měli či neměli majetkový zájem ohledně výše škod, a z jakých prostředků společnost Scorila s.r.o. škody hradila, měl své úvahy vést zejména směrem, z jakých důvodů se tedy obžalovaný J. E. v záležitostech honitby a škod angažoval tak, že byl podle svých slov drzý na Ing. M., že vůči němu používal vulgarity nebo dokonce, že mu měl hrozit fyzickým napadením, když obžalovaný E. podle sebe a obžalovaného Ing. Š. nebyl ani oprávněn jednat za společnost Scorila s.r.o., proč se účastnil minimálně jedné schůzky ohledně škod v lese, a proč měl potřebu narovnávat či napravovat vztahy s Ing. M., když tyto vztahy (se spol. Lesy ČR, s. p.), nebyl oprávněn ani vytvářet, ani mu nepříslušelo do těchto vztahů zasahovat a ani je řešit. Obžalovaný J. E. tak přesto činil, což svědčí o tom, že ani s vyjádřením soudu, že by nedávalo smysl, aby obžalovaní „podplatili" jen svědka M., natož za situace, kdy s ním neměli dobré vztahy…", protože museli počítat s existencí vnitřní kontroly vyčíslovaných škod prováděné Ing. F. B., který je nadřízeným Ing. M. Při formulaci tohoto závěru soud jednak nevzal v úvahu míru rizika takového počínání, pokud by měla být ovlivňována činnost dvou osob, jednat, a to zejména pak nevzal v úvahu vyjádření svědka Ing. M., že jeho náplň práce má přímý vztah na to, v jaké výši budou vyčísleny škody v porostech způsobených (str. 7 protokolu o hl. líčení ze dne 5. 9. 2023). Obžalovaní logicky oslovili právě svědka M. jako osobu, jehož činnost měla rozhodující vliv na zjištění, evidování, vyčíslení a stanovení škody, kterou byla společnost Scorila s.r.o. povinna hradit

(tedy slovy zákona vykonával práci, s níž je spojena pravomoc při obstarávání věci obecného zájmu). Podmínkou trestnosti v takovém případě nemůže být to, že by současně musel být „uplacen“ i nadřízený, který má vykonávat kontrolu práce takové osoby, neboť jen v takovém případě by mělo (podle soudu) předávání úplatku smysl, protože se jedná o osobu, která by v rámci kontrolní činnosti mohla odhalit skutečnost, že činnost podřízeného mohla být ovlivněna poskytnutím neoprávněné výhody (protiprávní činnosti). Trestný čin podplacení je dokonán již samotným jednáním popsaným ve skutkové podstatě tohoto trestného činu, tj. poskytnutím úplatku, jeho nabídkou nebo příslibem v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu (event. v souvislosti s podnikáním svým nebo jiného dle aliney druhé). Na uvedeném závěru již nic nemění to, že uplácená osoba úplatek nepřijala, odmítla jej, nebo že se nezachovala podle očekávání podplácející osoby, nebo že ze strany uplácené osoby nedošlo k vůbec žádné reakci v podobě ovlivnění způsobu obstarání věcí obecného zájmu nebo že věc oznámila orgánům činným v trestním řízení. Ani dobré či nadstandardní majetkové poměry obžalovaných nevylučují, aby takové osoby úplatek poskytly. Není zřejmé, z čeho soud dovozuje, že poskytnutí úplatku v podobě dárkových poukazů (na služby hotelu obžalovaného E.) se jeví jako relativně málo pravděpodobné. Naopak dárkové poukazy v reálné hodnotě kolem 25 000 Kč lze považovat za vhodnou formu poskytnutí neoprávněné výhody v poměru k výši škod, které byla povinna hradit společnost Scorila s.r.o. (řádově ve statisících Kč), a to zvlášť za situace, kdy na jedné straně škody na porostech v čase neustále rostly a na straně druhé opatření poukazů obž. E. nijak výrazně nezatížilo, neboť jako vlastník hotelu je měl (mohl mít) k dispozici buď zcela zdarma nebo je mohl opatřit za hodnoty nižší (např. jen za náklady služeb spojené s uplatněním poukazů) než je jejich reálná pořizovací cena. Stejně jako pro výši škody i pro výši prospěchu, výhody či jiné hodnoty věci (§ 138 odst. 2 trestního zákoníku) platí kritéria stanovená v § 137 trestního zákoníku, kdy se vychází z ceny, za kterou se věc v době a místě času obvykle prodává. Takovou cenu (a tedy výhodou) je nepochybně cena, za kterou jsou dárkové poukazy v návaznosti na cenu bytování a cenu dalších služeb hotelu obžalovaného prodávány (v daném místě a čase), a tyto odpovídají částce 24 905 Kč, jak je uvedeno v obžalobě. Způsob či hodnota toho, za jakou byl schopen poukazy opatřit obžalovaný J. E., je pak zcela nepodstatná. K tvrzení obžalovaného E., že dárkové poukazy do hotelu a restaurace poskytuje jako dárky a poděkování běžně, a že tomuto nemá soud důvod nevěřit, je možno uvést, že obžalovaný E. jako dárky může poskytovat cokoli, co uzná za vhodné, soud se však měl zabývat v jakých souvislostech a jakým způsobem, byly dárkové poukazy „předány“ v projednávaném případě a pečlivě tyto důvody a okolnosti hodnotit. Soud prvního stupně přecenil význam a velikost sporů, které prezentují obžalovaní Ing. Š. aj. E. Zmíněné spory je třeba hodnotit ve dvou rovinách, jednak v rovině „pracovní“, tedy v rovině neshod ohledně výše škody na lesních porostech způsobených zvěří, jejich zjišťování, evidenci, vyčíslování a předepisování k úhradě, jednak v rovině osobní. Pokud jde o vyčíslování škod, svědek Ing. M. uvádí (str. 6 protokolu o hl. líčení ze dne 5. 9. 2023), že to je takový kolorit všech nájemců honiteb (nejen společnosti Scorila s.r.o.), kteří nikdy nesouhlasí se škodami zvěří a jejich výší. Podle § 55 odst. 3 zák. č. 449/2021 Sb., o myslivosti, se poškozený (zde spol. Lesy ČR s.p.) a uživatel honitby (zde spol. Scorila s.r.o.) mají o náhradě škody způsobené zvěří dohodnout. A teprve v případě, že se nedohodnou, může poškozený stanoveným způsobem a v zákonných lhůtách svůj nárok uplatnit u soudu. Ve vztahu Lesů ČR a společnosti Scorila s.r.o. došlo vždy k dohodě o náhradě škody, tato byla vždy odsouhlasena a následně uhrazena. Spory nikdy nedosáhly takového rozsahu a intenzity, že by muselo dojít na soudní rozhodování sporu o výši škody. Nic to však nemění na tom, že nárůst škod byl natolik veliký, že jej společnost Scorila s.r.o. vnímala jako určitý problém, který je nutno řešit. Pak je ale otazné, proč by měl obžalovaný J. E. důvod vyhrocovat vztahy s Ing. R. M. do té míry, jak sám popisuje (že byl na Ing. René M. drzý, urážel ho, odsekával mu, byl vůči němu vulgární a dokonce mu měl hrozit i fyzickým napadením). Mělo být zváženo, zda měl obžalovaný E. vůbec prostor k tomu, aby vztahy takto vyhrocoval, neboť mezi svědkem Ing. M. a obžalovaným J. E. existují významné rozpory stran počtu vzájemných setkání a schůzek (svědek Ing. M. uvádí, že se s obžalovaným E. potkal asi dvakrát ještě před pronájmem honitby (pozn. kdy obž. E. ještě nemohl

mít žádný důvod vztahy hrotit či eskalovat), a poté jednou, dvakrát ohledně škod a poté ohledně toho, co se nyní projednává (pozn. setkání ze dne 18. 3. 2021). Počet setkání tak svědek Ing. M. odhadl na dvě až tři schůzky za celou dobu nájmu. Naopak obžalovaný J. E. hovoří, že se s Ing. M. viděl třikrát za rok od roku 2017 do 2021, celkem tedy až 1krát, mohlo to být 10krát i 14krát, jednou při sčítání, jinak spolu mluvili o myslivosti. Uvedený počet setkání měl být hodnocen v kontextu výše uvedeného sdělení obžalovaných, že obžalovaný E. nebyl oprávněn v záležitostech honitby cokoli projednávat (zastupovat společnost Scorila s.r.o.) a dále v kontextu sdělení svědka M., že se s obžalovanými nikdy nesetkával soukromě, nejsou kamarádi, ale vždy jen pracovně, tj. „úředně" (to potvrzují i obžalovaní), přičemž i vyčíslování škod probíhalo vždy jen jednou ročně od 1. 7. do 30. 6. , kdy teprve poté co škody na porostech začaly růst, byla frekvence sčítání zvýšena, ale ani to příliš neodůvodňuje, aby s obžalovaný J. E. s Ing. M. setkával 10krát až 14krát, jak uvádí obžalovaný E. Počet setkání uváděných obžalovaným E. tak vzbuzuje pochybnosti. Svědek Ing. M. v průběhu celého trestního řízení ani dříve (např. při jednání se spol. Lesy ČR dne 24. 3. 2021), nikdy neuvedl, že by někdo z okolí nájemce honitby byl na něj drzý, urážel ho, vulgárně nadával nebo dokonce, že by mu bylo vyhrožováno fyzickým napadením. Pokud by k tomu došlo, lze spíše očekávat, že by se svěřil alespoň svému nadřízenému Ing. F. B., který však žádné takové jednání neznamenal ani mu nebylo svědkem Ing. M. sděleno (přestože tento mu jinak sděloval i takové „podružnosti" jako je pozvání do hotelu). Sám Ing. M. přitom uvedl, že si není vědom osobní pře, nestalo se, že by se (s obžalovanými) pohádali, nebo že by si svědek na obžalovaného E. stěžoval, stejně tak si obžalovaný E. nestěžoval na svědka. Vztahy nevnímal ani jako narušené tak, že by se měly narovnávat, neviděl důvod pro narovnání vztahů, vztahy mezi nimi byly jako nájemce a pronajímatel, v osobní rovině tam nic nebylo. A také si neuvědomuje, že by se obžalovaný E. při předání poukazů za něco omlouval. V této souvislosti je možné zmínit i drobný detail, kdy obžalovaný E. uvedl, že to byl on, kdo Ing. R. M. tzv. hrozil rozbitím huby a dále že vzkazy o rozbití huby měl Ing. M. posílat i přes Ing. B. Ing. M. nepotvrdil, že by zaznamenal jakékoliv vyjádření ohledně rozbití huby (ať už přímá od obžalovaného E. nebo zprostředkovaná přes Ing. B.). Ani svědek Ing. F. B. nepotvrzuje, že by obžalovaný E. přes něj vzkazoval Ing. M., že mu rozbije hubu. Druhý obžalovaný Ing. Š. v záležitosti „rozbití huby" naopak uvádí, že to měl být Ing. M., který měl údajně ve vztahu k obžalovanému E. vznášet dotazy typu „zda mu jde rozbít hubu? Za situace, kdy ani svědek M. ani svědek B. nepotvrzují vyjádření tohoto typu, lze spíše učinit závěr o tom, že o této okolnosti (rozbití huby) se jen oba obžalovaní špatně domluvili. Nebývá příliš časté ani obvyklé, aby obžalovaný u soudu uváděl, že „poškozenému" ublížil více než se ve skutečnosti stalo. Svědek Ing. R. M. nepotvrzuje, že by byl opakovaně obžalovaným E. uražen, už vůbec nepotvrzuje, že by byl uražen vulgárně nebo že by mu obžalovaný E. hrozil fyzickým napadením. Nepotvrdil ani tvrzení obžalovaného E., že by proběhla nějaká debata o „rozbíjení huby", o krvi na botách apod. Ani Ing. B. nepotvrdil, že by obžalovaný E. přes něj Ing. M. vzkazoval, že mu rozbije hubu. Situace ohledně této okolnosti je tak poměrně netypická, kdy přestože to byl podle obžalovaného E. on sám, kdo do vztahů vnášel osobní invektivy a animozity v podobě nadávek a urážek včetně těch vulgárních, až pohrůžek fyzickým napadením, dotčený svědek Ing. R. M. je vůbec nepopisuje a nikdy se o nich nikomu nezmínil, ale naopak ještě obžalovaní v rámci své obhajoby tvrdí, že prvky jakési osobní předpojatosti či zášti do vztahů vnášel svědek Ing. R. M., ale obžalovaní žádné takové podstatné osobní prvky a momenty neuvádějí, přičemž ani soud prvního stupně nic významného k tomu neuvádí (kromě historky o investicích za bundu), přesto však soud činí závěry o vzájemných „sporech a nedobrých až vyhrocených vztazích", dokonce tak, že „výpovědím svědků M. a Ing. B. neuvěřil v tom, v čem mají vyvracet verzi obhajoby, a to zejména ohledně toho, že mezi obžalovanými E. a svědkem M. existovaly spory, které by mohl obžalovaný E. narovnávat". Soud uvádí, že obžalovanému E. a jeho obhajobě uvěřil, že se chtěl předáním dárkových poukazů omluvit, že chtěl narovnat narušené vztahy. Pokud soud v této souvislosti cituje svědka Ing. R. M. a Ing. F. B., že i tito reprodukovali to, co obžalovaný E. pronesl při předávání obálek, pak to ale neznamená, že tím obžalovaný E. skutečně mínil „narovnávat vztahy", když nelze očekávat, že pachatel při předání skutečně mínil

„narovnávat vztahy“, když nelze očekávat, že pachatel při předání čehokoli uvede, že toto je úplatek. I zde soud zcela pominul to, že při „předávání“ obálek se obžalovaný E. odkazoval – pokud jde o důvody předání – na dřívější slib či vyjádření obžalovaného Ing. Š. (viz výpověď Ing. M. a zápis z jednání ze dne 24. 3. 2021), přestože obžalovaný Ing. Š. popřel dřívější debatu s Ing. M. o hotelu a o pozvání do něj. Ke způsobu předání obálek soud dále uvádí, že nelze přeceňovat to, že se obžalovaný svědkovi možná výslovně neomluvil a že obálky s poukazy možná vhodil do automobilu svědka, na to soud navazuje konstatováním, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno ani to, zda obžalovaný obálky do automobil vhodil. Není tak zřejmé, na základě čeho má soud prvního stupně takové důvodné pochybnosti, a proč by ohledně této okolnosti svědek Ing. M. nevypovídal pravdu (když takto popisuje „předání“ poukazů od samého počátku, a to i před podáním trestního oznámení – viz zápis ze dne 24. 3. 2021). Takové hodnocení způsobu předání poukazů, které provedl soud, je spíše bagatelizací významu této skutečnosti při současném pominutí jiných důkazů, z nichž tento způsob předání poukazů také vyplývá (zápis z jednání ze dne 24. 3. 2021). Házení obálek do auta (na místo jejich předání do ruky) lze jen stěží považovat za formu omluvy, takovou formu předání „daru“ by žádný rozumný člověk nezvolil, pokud by tím skutečně zamýšlel narovnávat vztahy. Jak si mohl obžalovaný E. myslet (pozn. obžalovaný uvádí, že poukazy předal do ruky), že takový způsob předání poukazů by mohl přispět k tvrzenému narovnání vztahů? Už vůbec není zřejmé, proč si to myslí soud prvního stupně, když uvádí, že obžalovanému stran této okolnosti věří. Kromě toho svědek Ing. M. se vyjádřil dost jasně v tom, že když obžalovaný E. vytáhl poukazy a hodil mu je do auta, reagoval na to tak, že mu řekl, že tam nemá nic dávat. V podstatě jinými slovy uvedl, že takový „dar“ vůbec nepřijímá. K tomu svědek doplnil, že se hned rozhodl, že obálky odevzdá lesnímu správci a obálky vrátí (str. 6 protokolu o hl. líčení ze dne 5. 9. 2023) a že když dostal obálku s vouchery, „bral to jako věc, která mu nepřísluší.… A tak, že mu vouchery nepatří“ (str. 7 protokolu o hl. líčení ze dne 5. 9. 2023). Předání poukazů vnímal jako nestandardní, proto věc nahlásil svému nadřízenému (Ing. F. B.), přičemž věc byla následně řešena i na úrovni vedení společnosti Lesy ČR (viz zápis z jednání ze dne 24. 3. 2021), které nakonec vyústilo v podání oznámení o podezření z možného protiprávního jednání dne 25. 3. 2021 (č.l. 2). V této souvislosti je možno poukázat na webové stránky společnosti Lesy ČR, s.p., kde lze v sekci „Důležité odkazy“ dohledat Criminal compliance program, podle kterého si svědek Ing. R. M. i svědek F. B. své povinnosti řádně splnili, když nestandardní předání poukazů oznámili vedené společnosti Lesy ČR, s.p. a toto (opět v souladu s protikorupčním programem) se věcí zabývalo na jednání dne 24. 3. 2021, z něhož byl pořízen zápis. Součástí Criminal compliance programu jsou jako příloha č. 2 etická pravidla podniku, podle kterých mimo jiné *„Dotčené osoby dodržují pravidla poctivého a otevřeného jednání s externími partnery či jakýmikoli jinými zúčastněnými stranami. Dbají na dodržování základních hodnot a etických principů a při plnění svých pracovních úkolů a povinností nepřijímají a nenabízejí dary či služby bez řádného, legálního a odpovídajícího protiplnění ve prospěch podniku, neznevužívají osobní pracovní vztahy při získávání výhod pro svou osobu nebo osobu blízkou, respektují, že případná přijímaná výhoda, pozornost, dar, nesmí být poskytována či budit zdání, že je poskytována s cílem odměnit za nesprávné, neetické, nelegální jednání, respektují, že přijetí daru je možné pouze, pokud dárce neočekává a nevyžaduje protiplnění a vyhýbají se jednání, která mohou vzbuzovat zdání požadování či přijímání neoprávněných výhod, darů, pozorností. Přijmout lze jen takový dar, obchodní pozornost, výhodu, která se pohybuje v rámci obvyklé zdvořilosti.“* Soud prvního stupně argumentuje dále určitou nelibostí Ing. B. ohledně způsobu výkonu práva myslivosti v honitbě ze strany nájemce Scorila s.r.o. Opět z toho vyvozuje závěry o zásadních sporech mezi stranami, aniž by uvážil, že ani Ing. M. ani Ing. B. nejsou osobami, které by byly oprávněny rozhodnout o tom, zda nájemní smlouva s nájemcem bude pokračovat či nikoli, a to zvlášť za situace, kdy nájemní nadále trvá. Navíc oba ze svých pracovních pozic jsou oprávněni (a při plnění povinností vůči zaměstnavateli dokonce povinni) vyhodnocovat, zda a jak si nájemce plní své povinnosti v té části činností (převzatých smluvních povinností), která jsou jejich pracovní náplní (zjišťování, evidence a vyčíslování škod na porostech). Soud zpochybňuje věrohodnost svědka Ing. M. (označuje ji nepřesvědčivou) poukazem na dílčí rozpory v jeho výpovědi. Svědek Ing. M. byl v řízení před soudem vyslýchán cca po 2,5 letech od projednávané události. Pokud

svědek nevěděl určitou okolnost případně nebyl schopen přesně reprodukovat užitá slova, uvedl (po pravdě v návaznosti na poučení svědka), že si již takovou skutečnost nepamatuje, nebo neví. Soud to však přesto hodnotí tak, že se svědek vyhýbá odpovědi a nakonec svědka ještě označí za nevěrohodného. Na druhé straně pak soud pominul to, že svědek Ing. M. jinak potvrdil, že skutečnosti jím uváděné např. v zápisu z jednání ze dne 24. 3. 2021 si tehdy pamatoval lépe (str. 10 protokolu z hl. líčení ze dne 5. 9. 2023), kdy v tomto zápisu hovořil o požadavku obžalovaného Š., aby byl (svědek M.) shovívavější (což je v podstatě synonymum slova vstřícnější, které tentýž svědek použil v přípravném řízení v podaném vysvětlení, které však k důkazu nebylo možno použít). Vytýkat svědkovi, že si po 2,5 letech nepamatuje detailně a do všech podrobností obsah rozhovorů s obžalovaným (např. o tzv. krvi lesa, kterou tvrdili obžalovaní nebo o jiných zcela nepodstatných okolnostech), a dovozovat z toho, že je svědek nepřesvědčivý (nevěrohodný?) a naopak bez hlubšího vhledu věřit všemu, co vypověděli obžalovaní, příliš neodpovídá způsobu, jakým mají být důkazy hodnoceny (§ 2 odst. 6 trestního řádu), zejména pečlivé uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Jestliže svědek Ing. M. uvedl, že žádný z obžalovaných po něm žádnou protislužbu nechtěl, že to nevnímal jako úplatek, pak takto napřímo nabídka samozřejmě od obžalovaných nezazněla a bylo by naivní se domnívat, že někdo předá takové plnění s výslovným označením, že je to úplatek a že je za něj žádáno konkrétně takové protiplnění nebo služba. K tíži svědka Ing. M. nelze vykládat ani jeho vyjádření, že kdyby tenkrát obálky vrátil, což neudělal (protože obžalovaný E. po jejich vhození do M. auta z místa odešel), ušetřil by si dva roky nervů, že by se nic z toho nestalo. To je naopak přirozená reakce osoby, která nemá zkušenost s přijímáním plnění na „urovnání vztahů“ v hodnotách desítek tisíc Kč, a především není přivyklá tomu, že je předvolávána k výpovědi na policii a k soudu, což je nepochybně pro laika stresující záležitost a uvedené svědek pronesl i proto, aby sám měl uvedenou záležitost (po dvou letech nervů) tzv. za sebou. Soud přesto takovou pochopitelnou reakci svědka hodnotí k jeho tíži. Soud se ve svém rozhodnutí nijak nevypořádal s tím, že co tedy svědci Ing. M. a Ing. B. udělali vlastně špatně, že jsou označeni za nepřesvědčivé, zatímco jednání obžalovaných soud (poté co konstatuje, že se podstatná část žalovaného skutku stala) ocenil tak, že jim věří. Soud prvního stupně mohl alespoň nastínit, jak za dané situace měl Ing. M. jednat, zejména jak měl vrátit obálky s poukazy, které vůbec nechtěl a které mu obžalovaný E. vhodil do auta, když následně z místa odešel. Soud prvního stupně jednání obžalovaného Š. a obžalovaného E. nehodnotil ve vzájemné souvislosti a časové návaznosti včetně obsahu toho, co bylo jimi sděleno a vyřčeno. Takové úvahy soud nevedl, soud prvního stupně si tak z jednotlivostí vybral ty (bez ohledu na jejich důkazní význam), jimiž by odůvodnil svůj zprošťující výrok. Zápis z jednání ze dne 24. 3. 2021 de facto jako důkaz nepřipustil, spokojil se s tvrzením, že důvodem předání poukazů bylo „narovnání vztahů“, aniž by úvahy vedl v tom směru, zda tvrzená příkoří, jichž se měl dopustit obžalovaný J. E. vůči Ing. M. (urážky, vulgarity, výhružky napadením), a která obžalovaný J. E. zdánlivě ke své tíži podává, se skutečně stala, a zda důvodem jejich uvádění obžalovaným nebylo ve skutečnosti vedeno jen s cílem najít „legální“ důvod, který by ospravedlnil předání obálek s poukazy, které byly jako důkaz zajištěny a jejichž předání obžalovaný nemohl jednoduše popřít. Přitom je známo, že neoprávněné výhody (úplatky) se často vydávají právě za „sponzorské dary“, „výpomoci“, určité „poděkování“, tentokrát mělo jít o formu „narovnání vztahů“, které měly být předtím narušeny. Pokud měl obžalovaný potřebu „narovnávat vztahy“, mohl tak učinit zcela transparentně, např. zasláním poukazů s omluvným dopisem, aby nevznikaly žádné pochybnosti o povaze plnění, nikoli tak, že si sjedná se svědkem schůzku v lese a tam pokoutně hodí obálky do auta za okolností, jak byly zjištěny. I úvahy soudu o „daru neobvyklé hodnoty“ a výtky vůči svědkovi Ing. B. (že nebyl schopen srozumitelně a jednoznačně vyjádřit co představuje a co nepředstavuje dar neobvyklé hodnoty) jsou nepřípadné. Svědek Ing. B. toto na konkrétním případu kalendáře či lahve vína předané na konci roku poměrně přesně v souladu se shora citovanými Criminal compliance programem vysvětlil (*„Přijmout lze jen takový dar, obchodní pozornost, výhodu, která se pohybuje v rámci obvyklé zdvořilosti“).* Rovněž nelze souhlasit se způsobem, jakým soud přistoupil k listinnému důkazu – zápisu z jednání ze dne 24. 3. 2021. Uvedený zápis z jednání nemá charakter

podání vysvětlení (svědka Ing. M. nebo Ing. B.), je to listinný důkaz jako kterýkoli jiný listinný důkaz a měl být proveden způsobem jako ostatní listinné důkazy, a to tím spíše, že jej svědci Ing. M. ani Ing. B. ani nesepisovali ani nediktovali, což uvedenou listinu nijak nediskvalifikuje, stejně jako to, že se jedná o listinu soukromou. Soukromé listiny nejsou vyloučeny z rámce možných důkazních prostředků. Soukromá listina určitého obsahu (vzniklá před zahájením trestního řízení) a obsah úředního záznamu o podání vysvětlení opatřeného v trestním řízení nelze zaměňovat, jak činí soud prvního stupně. Navíc uvedená listina vznikla v době, kdy nebylo žádné trestní řízení vedeno, tedy její obsah nebyl ovlivněn vedeným trestním řízením (ale stala se určitým podkladem pro rozhodnutí, že bude podáno trestní oznámení). Názor soudu, že nelze vycházet z listiny opatřené mimo trestní řízení, v nichž má být zaznamenána výpověď svědka, nelze považovat za správný. Tím by byla vyloučena jako důkaz celá řada důkazních prostředků vzniklých v soukromí mimo trestní řízení majících však význam pro objasnění věci, které jsou následně opatřeny v souladu s trestním řádem (např. na protokol o předložení – listiny nebo obsahu mobilního telefonu). Zmínit lze např. veškerou elektronickou komunikaci mezi budoucími svědky, budoucím svědkem a pachatelem, poškozeným a budoucím svědkem, jejichž obsahem jsou sdělení a údaje různých osob, která se týkají určitého trestného činu, jeho pachatele, následků činu apod., které jsou běžně k důkazu předkládány a prováděny. Soudem uváděné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č.j. 9 Asf 431/017-39 na projednávaný případ vůbec nedopadá. Stejně tak usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 9. 1997 sp. zn. 4 To 696/97 uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 4/2019 řeší taktéž jinou otázku, a to otázku použitelnosti důkazů opatřených v rámci mezinárodní právní pomoci. Nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2016 sp. zn. I. ÚS 368/15 řeší také otázku odlišnou (a to otázku spolehlivosti usvědčujícího důkazu, u něhož má být v případě pochybností prověřeno, zda mohl být jakkoliv, úmyslně, z nedbalosti nebo pouhou náhodou, upraven, pozměněn nebo zaměněn za prostředek jiný (tzv. zachování integrity důkazu) včetně posouzení toho, zdali je použitý důkazní prostředek adekvátní povaze získávané informace, anebo je s ohledem na charakter dokazované skutečnosti zapotřebí provést kvalifikované (např. znalecké) zkoumání či informaci zachytit výslechem anebo jiným zvláštním způsobem dokazování, a to při plném respektování požadavků kladených na provádění důkazů trestním řádem. V nyní projednávaném případě (na rozdíl od výše označeného případu řešeného Ústavním soudem) byl obsah soukromé listiny (zápisu z jednání ze dne 24. 3. 2021) takto prověřen právě (i osobním) výslechem svědka Ing. R. M. v řízení před soudem při zachování kontradiktornosti trestního řízení. Slib úplatku ani nabídka úplatku nemusí proběhnout explicitně. Svědek Ing. M. se vyjádřil tak, že žádnou protislužbu nikdo nepožadoval, že nebylo řečeno, že se od Ing. M. očekává nějaká činnost, že nebyl žádán, aby škody vyčísloval jinak. To svědek i uváděl, že zmínka padla jaksi mezi řečí, bez výslovné spojitosti. Takto přímo to po něm žádný z obžalovaných samozřejmě nepožadoval (obžalovaný E. při „předání“ poukazů již ani znovu nemusel uvádět důvod, proč plnění poskytuje, postačí, že odkázal na předchozí jednání obžalovaného Ing. Š.). Při nabídce či slibu úplatku jde právě spíše o náznak (nemluví se o úplatku, mluví se zastřeně), aby bylo možno v případě problému vše popřít. Tak jako v tomto případě, se něco jen naznačí a slíbí jako by mezi řečí, nic závazného, kdy uplácející osoba současně sonduje terén, na kterém se pohybuje, zkoumá reakci osoby, kterou takto oslovuje, zejména, zda to výslovně odmítne či nikoli nebo jen nevyjádří. Důležitý je kontext, a tím je pozvání do hotelu na schůzce v listopadu 2020 ze strany obžalovaného Ing. Š., na níž se projednávají škody v lese. Úvahy měly být vedeny tak, proč na schůzce ohledně náhrady škod v lese, obžalovaný Š. vůbec zmiňuje nějaký hotel a pozvání Ing. M. s manželkou (příp. s milenkou) do hotelu. Jak to souviselo s projednávanými škodami? Proč se obžalovaný Š. jakoby mezi řečí vyjadřuje tak, zda by Ing. R. M. mohl být shovívavější při vyčíslování škod (za situace, kdy tyto významně rostou)? Ta nabídka byla spíše nejasná, mlhavá, trochu zastřená a připouštěla různý výklad. Ing. R. M. to dne 24. 3. 2021 potvrdil písemně v záznamu o jednání s vedením spol. Lesy ČR, že se takto Ing. Š. vyjádřil (žádal o shovívavost při vyčíslování škod). Dokonce Ing. R. M. uvedl (opět zachyceno v záznamu o jednání ze dne 24. 3. 2021), že i o tom s F. B. hovořil, protože to vnímal jako nestandardní věc,

nakonec to ale vyhodnotili tak, že to brali jenom jako takové řeči, protože žádná konkrétní nabídka vlastně učiněna nebyla (jednání Ing. Š. z listopadu 2020 nebylo ani oznamováno vedení Lesů ČR). Je zřejmé, že v tom listopadu 2020 šlo jen o jakýsi náznak, který lze vyložit různě, nic předáno nebylo, šlo jen o ústní vyjádření ohledně pozvání do hotelu, které mohlo být vyhodnoceno tak, že je to jen jaksi mezi řečí, a není to nic, čemu by se měla přisuzovat nějaká váha či význam. Ale i tak se o tomto pozvání Ing. R. M. F. B. zmínil. Pokud by nenásledovalo nic dalšího, věc by nebyla řešena ani na půdě společnosti Lesy ČR, a už vůbec ne v trestním řízení. Jednání obžalovaného Š. je však třeba hodnotit v kontextu navazujícího jednání obžalovaného J. E. Nelze považovat za náhodu, že obžalovaný Š. nejprve naznačuje pozvání Ing. M. do hotelu a k čerpání služeb, a to při jednání o škodách v lese (a protože Ing. M. pozvání výslovně neodmítl, neboť sdělení bylo mnohoznačné, neurčit, a připouštělo i jiný výklad), následuje v březnu 2021 jednání obžalovaného E., který předává právě poukazy na pobyt do hotelu v hodnotě přes 20 000 Kč s odkazem na předchozí příslib obžalovaného Ing. Š. Svědek Ing. M. uvedl, že si to dal do souvislosti, uvedl, že obžalovaný E. při předání v nějaké souvislosti zmínil obžalovaného Ing. Š. (uvedl, že v navazujícím jednání obžalovaného E. se k tomu obžalovaný E. vracel jen tak, že řekl, že se něco bavili s panem inženýrem (pozn. Š.), přesně ale neví). Proto to také oznámil Ing. B. a poukazy mu předal, proto to bylo oznámeno i vedení společnosti Lesy ČR, protože to nebylo standardní, aby někdo něco předával v průběhu roku, protože to důvodně vnímali tak, že je to zavazovalo, svědek Ing. B. pak hovoří přímo o souvislosti obálek s vyčíslováním škod. Nájemce honitby – společnost Scorila s.r.o., má v obchodním rejstříku zapsánu pouze jedinou činnost, a to myslivost. Výše jejího základního kapitálu je 100 Kč, účetní závěrky do sbírky listin nezakládá. Narůstající výše škod v řádů násobků tak pro ni byla z hlediska hospodaření nepochybně zatěžující. Jednalo se tak o skutečnost, kterou bylo třeba vyřešit a obžalovaní k tomu zvolili způsob, který je předmětem tohoto řízení. Soud prvního stupně se tak nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, část důkazů pak pominul, když je nehodnotil vůbec, požadoval prokazovat skutečnosti, které nejsou znakem skutkové podstaty trestného činu podplácení a z provedených důkazů učinil taková skutková zjištění, která jsou ve výrazném nesouladu s obsahem důkazů. Ze všech uvedených důvodů proto měl být naopak vyvozena trestní odpovědnosti obviněných za jednání, které je jim kladeno za vinu. Navrhl proto, aby Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci podle § 258 odst. 1 písm. b), c) a d) trestního řádu napadený rozsudek zrušil a vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

3. Obžalovaní se k odvolání státního zástupce prostřednictvím svého obhájce písemně vyjádřili tak, že pokud státní zástupce nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že ve věci neexistuje jediný přímý a současně neodvozený usvědčující důkaz, kterému by soud uvěřil, kdy státní zástupce za takové přímé důkazy označil výpověď svědka Ing. M. a zajištěné dárkové poukazy, pak k tomuto uvádí, že soud prvního stupně hovořil o absenci přímého a současně neodvozeného usvědčujícího důkazu, který by věrohodně prokazoval příčinný vztah mezi jednáním pana Ing. Š., jenž měl údajně svědkovi slíbit úplatek a jednáním pana E., který měl úplatek poskytnout. Obžalovaní souhlasí se závěrem soudu, že tato souvislost mezi jednáními nebyla prokázána přímými a věrohodnými důkazy (odůvodnění rozsudku č. j. 7 T 14/2023-480, str. 3 bod 1.). Samotná skutečnost, že zadržené dárkové poukazy byly předány panem E. panu Ing. M. není důkazem přímo dokazujícím existenci úplatku, tedy neoprávněné výhody s očekáváním nějakého protiplnění. Obžalovaní od počátku konzistentně uvádějí, že poukazy byly myšleny jako forma omluvy za nevhodné chování pana E. Toto potvrzuje mimo jiné i státním zástupcem zmiňovaná svědecká výpověď pana Ing. M., jenž vypověděl, že si nepamatuje, že by na schůze s Ing. Š. proběhlo něco o tom, že by pan Š. žádal jakoukoliv protislužbu a má tedy za to, že toto neproběhlo (protokol z jednání ze dne 5. 9. 2023, str. 10). Ing. M. výslovně uvedl, že to nevnímal tak, že ho někdo chtěl při předání obálek uplácet, bral to pouze tak, že mu poukazy nepřísluší (Protokol z jednání ze dne 5. 9. 2023, str. 9). Toto dokládá i výpověď svědka pana Ing. B., jenž potvrdil, že mu pan M. neříkal nic o tom, že by pan Ing. Š. nebo později pan E. po něm chtěli, aby vykonal nějakou konkrétní službu, nějakou

konkrétní činnost (Protokol z jednání ze dne 5. 9. 2023, str. 14), ani mu pan E. neřekl, že mu obálky dává, aby jinak vyčísloval škody či aby snížil škody způsobené zvěří (Protokol z jednání ze dne 5. 9. 2023, str. 15). Vzhledem k tomu, že obžalovaní nikdy po nikom nic nepožadovali, nemůže tak být principiálně naplněna skutková podstata podplácení. Je třeba tak odkázat na judikaturu Nejvyššího soudu sp.zn. 8 Tdo 81/2011 (T1374) nebo sp.zn. 4 Tdo 1002/2022. Podobné závěry rovněž Nejvyšší soud sp.zn. 6 Tdo 45/2019, 8 Tz 46/2013-33. Soud prvního stupně v souladu s touto judikaturou dal obžalovaným v tomto zcela za pravdu (odůvodnění rozsudku č.j. 7 T 14/2023-480, str. 6, 7, bod 5.). *„Podstatou jednání pachatele trestného činu podplácení je jeho záměr dosáhnout poskytnutým, nabídnutým nebo slíbeným úplatkem toho, aby osoba, která obstarává věci obecného zájmu (tj. podplácená osoba), vyhověla požadavku pachatele. Mezi poskytnutím úplatku, nabídnutím nebo slibem úplatku a obstaráváním věcí obecného zájmu nebo podnikáním pachatele či jiné podnikající osoby musí být příčinná souvislost…Nabídnutí úplatku je pak jednání, kterým pachatel projevuje ochotu úplatek poskytnout proto, aby při obstarávání věci obecného zájmu bylo jeho požadavku vyhověno."* Nutno tedy v tomto souhlasit se závěrem soudu prvního stupně, jenž na základě důkladně provedeného dokazování a s ohledem na výše uvedené aplikovat stěžejní zásadu trestního práva, presumpci neviny v rovině rozhodovací, tedy v pochybnostech ve prospěch obžalovaný (in dubio pro reo). Státní zástupce nesouhlasí s názorem soudu o existenci dvou rovnocenných verzí objasňujících skutkový děj, a to verzi obžaloby a verzi obhajoby, jež nebyla spolehlivě vyvrácena (odvolání str. 1 bod 5., 6.). Verze obhajoby je v tomto od počátku trestního řízení zcela konzistentní. Obžalovaný pan Ing. Š. v listopadu 2020 vedl rozhovor s panem Ing. M. o pracovních záležitostech a připouští, že se mezi řečí mohli bavit i v osobní rovině. Ing. Š. nepopírá, že mohla zaznít i informace o tom, co dělá pan E., ale od začátku výslovně odmítá, že by sděloval panu M., že on sám je majitelem hotelu, kam by ho následně zval (shodně výpověď pana E. v Protokolu z hlavního líčení ze dne 20. 6. 2023, str. 6, výpověď pana Ing. Š. v Protokolu z hlavního líčení ze dne 20. 3. 2023, str. 10). Nevidí jediný důvod, který by ho vedl k tomu, aby si vymýšlel, že vlastní hotel a zval ho svým jménem k návštěvě místa, které mu nepatří a nemá tedy k tomu nejmenší oprávnění. O téměř pět měsíců později, tj. dne 18. 3. 2012 došlo ke schůzce pana E. a Ing. M., na které byly předány dárkové poukazy, jež měly být projevem omluvy za nevhodné chování pana E. (viz výpověď pana E. v Protokolu z hlavního líčení ze dne 20. 6. 2023, str. 6). Na rozdíl od výše uvedeného ve verzi skutkového děje tvrzeného obžalobou panují značné rozpory. Svědek Ing. M. vlastně nikdy neřekl, že by pan Ing. Š. po něm něco chtěl nebo že by naznačoval zájem na vstřícnějším přístupu ke sčítání škod. Dokonce ve svědecké výpovědi k tomuto uvedl, že si nepamatuje, že by mu někdy pan Š. řekl, aby vyčísloval škody jinak, aby byl při vyčíslování škod vstřícnější (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 9). Jediné, z čeho státní zástupce vychází je zápis z jednání ze dne 24. 3. 2021, který pan Ing. M. podepsal. Ing. M. k tomuto uvedl, že se jednání ohledně předaných obálek v rámci společnosti Lesy ČR účastnil, ale co říkal, si nevzpomněl a určitě nějaký zápis z jednání podepisoval, nicméně ho nepsal, ani nediktoval (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 9). Obžalovaní se domnívají, že informace o příslibu úplatku pošpiňující Ing. Š. je iniciativou Ing. B., který tento dovětek zřejmě vpravil do zápisu, aby dosáhl dlouhodobého cíle, což je ukončení nájemní smlouvy se společností Scorila s.r.o. Tato snaha svědka Ing. B. je patrná i z jeho výpovědi, kdy dával podnět k ukončení nájemní smlouvy, poněvadž měl za to, že je naplněn výpovědní důvod (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 15). Obžalovaní jsou toho názoru, že darování poukazů (v rámci snahy o zachování korektních vztahů v revíru) se přeformulovalo do úplatkářského trestného činu až při jednání dne 24. 3. 2021 pod vidinou ukončení nájemní smlouvy s „nepohodlnými" nájemci. Toto dokládá i skutečnost, že ani Ing. B. ani Ing. M. v prvopočátku nenahlašovali uvedenou událost svým nadřízeným jako úplatek, ale jako dar neobvyklé hodnoty. Úplatek z toho byl uměle vytvořen až následně, a to právě Zápisem z jednání ze dne 24. 3. 2021 (č. listu 4), kdy se tam snažil někdo vpravit, že poukazy byly poskytnuty v souvislosti se sčítáním škod, což pravda není, obžalovaní to kategoricky popírají od počátku řízení a uvedené potvrdil ve shora uvedené výpovědi i sám svědek Ing. B. Tímto byla původně míněná omluva překroucena na korupční jednání, přitom se dala celá situace vyřešit pouhým vrácením poukazů. Státní zástupce se domnívá, že o obžalovaný pan E.

musel mít majetkový zájem na sčítání škod, jelikož se s panem Ing. M. scházel, a dokonce se k němu choval nevhodně, načež se tedy omlouval předáním dárkových poukazů (odvolání str. 3 bod 7.). Obžalovaní opět v souladu s výsledky dokazování zdůrazňují, že pan E. nebyl oprávněn jednat s Lesy ČR, s. p. za nájemce honitby, společnost Scorila s.r.o., tímto byl pověřen pouze pan Ing. Š. na základě plné moci. Současně obžalovaní i svědek G. opakovaně uvedli, že nájemce honitby, společnost Scorila s.r.o., po osobách vykonávajících právo myslivosti v revíru, tedy i po obžalovaných, nikdy nepožadovala úhradu vyčíslených škod, tedy obžalovaní skutečně neměli žádný majetkový zájem na vyčíslování škod. Taktéž úvaha státního zástupce, že když měla společnost základní kapitál 100 Kč, tak výše narůstajících škod byla zatěžující, je zcela lichá. Je třeba doplnit, že pan E. je oprávněn v lese vykonávat myslivost, a právě výkon této činnosti byl předmětem sporů. Tyto spory potvrdil mimo jiné i pan Ing. M. (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 8, 9). Pana E., se jakožto osoby oprávněné lovit v revíru, osobně dotýkala kritika výkonu této činnosti. To byla tedy třecí plocha mezi panem E. a panem Ing. M. a důvod E. nevhodného chování i následné omluvy formou dárkových poukazů. Snahou pana E. bylo narovnání vztahů, aby pobyt v lese nebyl nikomu nepříjemný (viz výpověď pana E. na Protokolu z hlavního líčení ze dne 20. 6. 2023, str. 6). K tomu i pan Ing. Š. uvedl, že pan E. se s panem M. určitě bavil, určitě se potkávali v lese, ale neřešili spolu škodní události, ale řešili způsob lovu a ty neustálé narážky, že loví špatně, ve špatný okamžik na špatném místě (Protokol z hlavního líčení ze dne 20. 6. 2023, str. 11). Státní zástupce stále popírá význam vyhrocených vztahů a sporů, které mezi nájemci a Lesy ČR prokazatelně existovaly (odvolání str. 4 bod 8., str. 6 bod 10.). Spory se týkaly výkonu myslivosti v honitbě, přičemž šlo zejména o neshody ohledně počtu odlovené zvěře, lovu březích samic, intezity lovu, umístění krmelišť a vnadišť, ale i náhrady škod způsobené zvěří, kdy pan obžalovaný Ing. Š. požadoval, aby byly škody vyčíslovány zákonným způsobem (docházelo totiž k započítání téže škody dvakrát, viz zápis z jednání, který je součástí spisu na č.l. 143, výpověď pana Ing. Š. v Protokolu z hlavního líčení ze dne 20. 6. 2023, str. 9). Toto potvrzují všichni svědci i obžalovaní, a to již od přípravného řízení (shodně viz odůvodnění rozsudku č.j. 7 T 14/2023-480, str. 6 bod 4.). Ing. M. vyjádřil nespokojenost s výkonem myslivosti přímo panu E. (Zápis z jednání ze dne 24. 3. 2021, č. listu 4) a i při hlavním líčení (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 8, 9), kde výslovně uvedl, že „Spory mezi nájemcem a revírníkem tedy existovaly.“ Ing. B. byl nespokojený s nárůstem škod způsobených zvěří zapříčiněného výší odlovu, nárazovým odlovem apod., což ho vedlo k podání podnětu na prošetření plnění smlouvy o nájmu honitby, jelikož se domníval, že je zde důvod pro její vypovězení (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 13, 14). Ing. Š. vypověděl shodně ohledně existence i důvodů sporu (Protokol z hlavního líčení ze dne 20. 6. 2023, str. 7). Svědek pan G. při výpovědi popsal intenzitu rozporů, která byla až tak vysoká, že dokonce pan M. spálil jeden oboroh bez jeho vědomí (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 17). Státní zástupce při rozporování existence incidentu s „rozbitím huby“ (odvolání str. 5. bod 9.) zapomíná, že tuto skutečnost potvrdil při hlavním líčení i svědek pan G., který při své výpovědi uvedl, že dokonce v jednom případě Ing. M. přivítal na jednání na Polesí pány G., Š. a E. slovy: “Jestli už mu jde rozbít držku?“ Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že tyto spory existovaly a že již překročily určitou míru slušného chování, a právě proto chtěl pan E. tyto spory urovnat (Protokol z jednání ze dne 5. 9. 2023, str. 16). Existence těchto sporů vedla k tomu, že v revíru panovaly napjaté vztahy, které měly být urovnány dárkovými poukazy. Tento skutečný motiv předání poukazů tvrdí od počátku obžalovaný E. a konečně uvedené potvrdil i svědek Ing. M., jenž vypověděl, že mu pan E. při předání poukazů sdělil, že chce narovnat vztah (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 6, 7). Dále státní zástupce upozorňuje v odvolání (str. 5 bod 8.) na neshodu pana E. a Ing. M. ohledně počtu schůzek, které mezi nimi proběhly, kdy pan E. uvedl počet mezi 10 až 12 a pan Ing. M. zhruba 3 schůzky. Z výpovědi pana E. zřetelně vyplývá, že mimo schůzky „oficiální“, počítá do celkového počtu i náhodná setkání v lese (Protokol z hlavního líčení ze dne 20. 6. 2023, str. 6). Pan E. je myslivec a do lesa chodí rád lovit zvěř a pan Ing. M. je zaměstnancem Lesů ČR, kdy jeho náplní práce je chodit po revíru a značit stromy poškozené zvěří. Je nanejvýš logické, že náhodná setkání v lese nejsou úplně ojedinělou

skutečností. Pan E. toto číslo odhadl průměrně za šest let zpětně, vzhledem k časovému odstupu i k náhodnosti střetů v lese, však nelze po obžalovaném ani po svědkovi vyžadovat přesné číslo. Shodný závěr předestírá též soud prvního stupně (odůvodnění rozsudku č.j 7 T 14/2023-480, str. 9 bod 8.), jenž vyhodnotil, že přesný počet schůzek mezi panem E. a Ing. M. pro rozhodování ani není podstatný. Počet těchto setkání, která byla z velké většiny neoficiální a náhodná, tedy nelze hodnotit v kontextu oprávnění pana E. jednat jménem společnosti Scorila s.r.o., jak v odvolání navrhuje státní zástupce. Státní zástupce v odvolání napadá rovněž soudem nedostatečně vyhodnocené předání dárkových poukazů, ke kterému došlo údajně vhozením do auta (odvolání str. 6 bod 11). Státní zástupce se vyjadřuje tak, že žádný rozumný člověk by takovou formu předání poukazů nezvolil a nelze z toho usuzovat úmysl narovnávat vztahy. Obžalovaný pan E. si situaci pamatuje tak, že poukazy předával panu Ing. M. do ruky, což i od počátku tvrdí (Protokol z hlavního líčení ze dne 20. 6. 2023, str. 4). Nutno ovšem souhlasit se soudem prvního stupně, že skutečnost, zda byly poukazy předány do ruky anebo vhozeny do automobilu (přičemž toto nebylo v řízení prokázáno), nelze přeceňovat (odůvodnění rozsudku č.j. 7 T 14/2023-480, str. 8 bod 8.). Lze si představit situaci, kdy například osoba v rámci slušného chování se ostýchá přijmout dar a odmítne ho tedy převzít a dárce před ní dar položí či jí ho dá do tašky nebo třeba do automobilu. Možná se to někomu může zdát nevhodné nebo neslušné, ale nelze z tohoto důvodu kategoricky vyloučit úmysl osobu obdarovat. Proto se obžalované domnívají, že soud prvního stupně postupoval správně, když této těžko prokazatelné skutečnosti nepřikládal při hodnocení důkazů větší význam. Státní zástupce namítá, že nelze ztotožňovat úřední záznamy o podání vysvětlení a soukromou listinu a že Zápis z jednání měl být proveden a soudem hodnocen jako každý jiný listinný důkaz (odvolání str. 9 bod 13.). Obžalovaní souhlasí s tím, jak se soud prvního stupně vypořádal s vyhodnocením důkazního prostředku, tedy Zápisu z jednání dne 24. 3. 2021 (odůvodnění rozsudku č. j. 7 T 14/2023-480, str. 11, 12 bod 12.). Obžalovaní se domnívají, že zápis z jednání zde nemůže mít stejné postavení jako jiná soukromá listina (např. dopis), jelikož obsahuje svědeckou výpověď sepsanou soukromou osobou. Soud srovnává Zápis z jednání s úředním záznamem o podaném vysvětlení z toho důvodu, že pro jejich nahrazení výslechem svědka přímo před soudem svědčí stejné principy a důvody. Jde zejména o zachování zásady ústnosti (§ 2 odst. 11 trestního řádu) a zásady bezprostřednosti (§ 12 odst. 12 trestního řádu), tedy jedny ze stěžejních zásad trestního řízení. Zápis z jednání je velmi podobný úřednímu záznamu, jde o listiny zachycující výpověď osoby, která byla vyslechnuta jiným subjektem, než je soud, a to před zahájením trestního stíhání. Obžalovaní jsou tak toho názoru, že výslech svědka (Ing. M.) před soudem byl nutný a jeho výpověď tak byla nutná k ověření skutečností zachycených v Zápise z jednání. Vzhledem k tomu, že si provedené důkazy vzájemně odporují, je nutné upřednostnit důkaz získaný osobním výslechem svědka (Ing. M.) v řízení před soudem. K uvedenému Zápisu se obhajoba vyjádřila již výše, nicméně znovu zdůrazňuje. Svědek Ing. M. k tomu uvedl, že si jednání ohledně předaných obálek v rámci společnosti Lesy Čr účastnil, ale co říkal si nevzpomněl a určitě nějaký zápis z jednání podepisoval, nicméně ho nepsal ani nediktoval (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 9). Ing. M. dokonce uvedl: „Nepamatuji si, že by mi někdy pan Š. řekl, abych vyčísloval škody jinak, abych byl při vyčíslování škod vstřícnější." Obžalovaní se tedy domnívají, že uvedená formulace je iniciativou Ing. B., který tento dovětek zřejmě vpravil do zápisu, aby dosáhl dlouhodobého cíle, což je ukončení nájemní smlouvy se společností Scorila s.r.o. Tato snaha svědka Ing. B. je patrná i z jeho výpovědi, kdy dával podnět k ukončení nájemní smlouvy, poněvadž měl za to, že je naplněn výpovědní důvod (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 15). Státní zástupce se v odvolání (str. 7, 8 bod 12.) podivuje nad tím, že při hodnocení důkazů soud prvního stupně uvěřil spíše „verzi obžalovaných" a svědecké výpovědi označil za nedůvěryhodné v tom, v čem by měly vyvracet verzi obhajoby a celkově tedy nepřesvědčivé. Obžalovaní s tímto závěrem soudu však souhlasí, jelikož svědci si při výpovědích často protiřečili, jejich odpověď se někdy během výpovědi změnila v opak, než jako odpověděli na stejnou otázku před chvílí a také se vyhýbali přímým odpovědím na některé otázky (odůvodnění rozsudku č. j. 7 T 14/2023-480, str. 9, 10 bod 9.). Konkrétně lze uvést, že svědek Ing. M. po poučení o křivé výpovědi na dotaz soudu,

zda se s někým o projednávané věci bavil, sdělil: „S nikým jsem se nebavil o tom, co zde budu dnes vypovídat.“ (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 5.). V přímém rozporu je pak výpověď svědka Ing. B., který na stejný dotaz soudu sdělil: „Ráno jsem se potkal s René M., celou záležitost jsme si osvěžili.“ (Protokol z hlavního líčení ze dne 5. 9. 2023, str. 11). Tedy již na první otázku soudu prokazatelně svědek M. lhal! Pochybnosti pak uvedený výrok svědka Ing. B. vzbuzuje i v tom smyslu, že je patrné, že jejich výpověď nevycházela z toho, co svědci skutečně vnímali vlastními smysly, tedy, co se reálně stalo, ale z toho, co si vzájemně řekli, jak uvedl „osvěžili“. Soud tak není schopen absolutně rozpoznat, jaké výroky svědků jsou pravdivé, zkreslené či nepravdivé. Vzhledem k tomu, že ze svědeckých výpovědí jsou patrné spory mezi obžalovaný a svědky, a současně je patrná snaha pracovníků Lesů ČR, zejména pak Ing. B., ukončit nájemní vztah se společností Scorila s.r.o., jsou obžalovaní toho názoru, že výpovědi svědků Ing. B. a Ing. M. jsou zkreslené a upravené tak, aby z „projevu omluvy“ byl uměle vytvořen „úplatek“, přičemž toto trestní řízení je cestou k dosažení cíle sledovaného zejména Ing. B., a to tzv. dostat nájemce a obžalované z lesa. Státní zástupce v odvolání pokládá otázku, co svědci (Ing. M. a Ing. B.) udělali vlastně špatně, že jsou označeni za nepřesvědčivé, zatímco jednání obžalovaných soud ocenil tak, že jim věří (odvolání str. 8 bod 12.). Obžalovaní se domnívají, že k nalezení odpovědi je dostačující přečtení odůvodnění rozsudku č. j. 7 T 14/2023-480, zejména jeho str. 9, 10 bod 9. Na rozdíl od svědků obžalovaní vypovídali naprosto konzistentně, od počátku trestního řízení, nevyhýbali se zodpovězení otázek a soud tak jejich upřímné výpovědi posoudil jako věrohodný a přesvědčivý důkaz (viz odůvodnění rozsudku č. j. 7 T 14/2023-480, str. 8 bod 8.). Svědek Ing. B. uvedl svou výpověď tím, že si skutečnosti s Ing. M. osvěžili, a tedy se o událostech bavili, přičemž Ing. M. tuto skutečnost při své výpovědi zamlčel. Dále Ing. M. ve své výpovědi měnil odpovědi v průběhu výslechu ohledně pozvání Ing. Š. do hotelu, dále ohledně neshod s panem E. či „krvi z lesa“. Obžalovaní jsou tedy toho názoru, že vzhledem k výše uvedenému nelze přikládat svědectvím velkou váhu a při nejmenším je třeba k nim přistupovat jako k nepřesvědčivým. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se obžalovaní domnívají, že soud prvního stupně rozhodl zákonným způsobem a s respektem ke všem základním zásadám trestního řízení, zejména k zásadě presumpce neviny, volného hodnocení důkazů či zásadě bezprostřednosti a ústnosti. Na základě uvedeného tak obžalovaní navrhují, aby Krajský soud v Ostravě – pobočka Olomouc, jakožto soud druhého stupně, odvolání státního zástupce zamítl jako nedůvodné v souladu s § 256 trestního řádu.

4. K veřejnému zasedání se osobně dostavil obžalovaný Ing. Richard Š. Obžalovaný Josef E. so osobně nedostavil, ač byl o veřejném zasedání řádně a včas vyrozuměn. Svou neúčast písemně omluvil a vyjádřil souhlas s konáním veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti. Za splnění všech zákonných podmínek bylo veřejné zasedání konáno v nepřítomnosti obžalovaného Josefa E.

5. Po podání zprávy o stavu věci státní zástupkyně v podrobnostech plně odkázala na písemné odvolání a rovněž i na závěrečnou řeč státního zástupce a i na tu, co dal v písemné podobě soudu, protože tam jsou ty skutečnosti velmi podrobně uvedeny, je tam i rozbor jednotlivých výpovědí obžalovaných a svědků a i jeho právní závěry, kdy má za to, že soud měl na základě těch skutečností, které byly u hlavního líčení provedeny, uznat obžalované vinnými a zároveň ale měl ještě brát v potaz obsah záznamu, ten zápis z jednání, který vlastně byl učiněn v rámci společnosti Lesy České republiky a v němž jsou uvedeny ty skutečnosti, na základě kterých potom je částečně i uveden popis toho skutkového děje v podané obžalobě. V písemném odvolání státního zástupce je poměrně velmi podrobně rozepsáno, na základě jakých skutečností má za to, že okresní soud k tomuto důkazu nepřistoupil správně, že to je listinný důkaz jako každý jiný, tady toto uvádí v bodě 13 a také se tam zabývá těmi rozhodnutími, na které okresní soud poukazuje a v podstatě obecně se dá říct, že uvádí, že žádná z těch rozhodnutí, na které okresní soud poukazuje a na základě nichž dospěl k tomu, že nelze tento záznam hodnotit jako klasický listinný důkaz, že nesouvisí s tím vlastně obsahem toho, co se řeší tady v této věci, takže tady by považovala za potřebu pročíst si ten bod 13 podaného odvolání, kde se tady touto skutečností zabývá a je to skutečnost podstatná, protože dle jejího názoru soud jednak neprovedl hodnocení všech důkazů, tedy tento důkaz

nehodnotil, ač ho hodnotit měl a zároveň dle jejího názoru soud hodnotil důkazy v extrémním rozporu s jejich obsahem, v tomto směru odkázala na písemné odvolání. Dále zdůraznila, že okresní soud si vybral v podstatě při tom hodnocení těch důkazů ty, které mu pasovaly pro to, aby mohl ve věci rozhodnout tím způsobem, jakým rozhodl a v podstatě s těmi ostatními se dle jejího názoru v tom rozsudku dostatečným způsobem nevypořádal a vypořádat by se měl, protože to je podstatné při tom, když je vynášen zprošťující rozsudek. Stejně tak se dle jejího názoru soud dostatečně nevypořádal s tím, proč neuvěřil v podstatě stěžejní výpovědí svědka Ing. M. a proč na druhou stranu uvěřil výpovědím obžalovaných. Tady soud v podstatě jaksi takovou základní tezí, že je potřeba brát v úvahu i to, že obžalovaní mají právo se hájit jakýmkoliv způsobem, mají právo i nevypovídat pravdu, naproti tomu svědek je povinen vypovídat pravdu, je poučován, že má vypovídat pravdu a tak v podstatě vypovídá potom u toho hlavního líčení i ten stěžejní svědek, Ing. M. a soud to považuje za nevěrohodné, když on po 2,5 letech od toho, co v podstatě k té události došlo, uvádí, že si již některé věci nepamatuje přesně, že je nebude říkat, protože si je nepamatuje, že si není jistý, zda k tomu došlo tak nebo tak a soud toto vlastně hodnotí jako to, že nechce odpovídat na otázky, že se vyhýbá odpovědím na otázky, přitom ten svědek v podstatě uvádí nebo se chová podle toho poučení, kterému bylo před tím jednáním dáno. Je podle jejího názoru podstatné, že soud si ty věci nedal do souvislostí. Výpověď svědka M. není osamocená, jak uvádí soud, tam je potřeba ji hodnotit zároveň s obsahem výpovědi svědka Ing. B., a to právě v těch podstatných skutečnostech, které jsou v popisu toho skutkového děje, tedy v tom, že mu bylo Ing. Š. sděleno něco ohledně možnosti být v hotelu, tedy je to tady popsáno, přesný ten název, s manželkou či přítelkyní a toto on měl bezprostředně poté, kdy tady tato možnost nebo mezi řečí, jak je tam uváděno, padla, právě sdělit tomu svědkovi Ing. B., stejně tak, jako měl bezprostředně po tom, co se to stalo, svěřit a předat mu ty inkriminované vouchery, o které tady jde a které byly zajištěny jako v podstatě hlavní důkaz. Ing. B. i v rámci výpovědi u hlavního líčení tyto skutečnosti potvrdil a tyto skutečnosti jsou potom vlastně uvedeny i v tom inkriminovaném záznamu, který soud odmítl hodnotit jako důkaz, tedy v tom zápisu z jednání ze dne 24. 3. 2021, který vznikl v podstatě nedlouho, jestli ani ne 14 dní po té poslední události, po tom předání těch inkriminovaných voucherů. Takže tyto skutečnosti jsou podle ní důležité, stejně tak, jako je důležité zcela diametrálně odlišné tvrzení a popis těch vzájemných vztahů, které měly být mezi panem obžalovaným E. a právě tím svědkem Ing. M. Pan E. se v podstatě popisuje jako člověk, který měl pana Ing. M. v rámci těch nějakých schůzek, které opět oni popisují, pokud jde o jejich počet velmi diametrálně odlišně napadat, až by řekla, hraničně s vydíráním. On uvádí, že tedy toto, protože si následně uvědomil, že tedy toto jeho chování nebylo vhodné, takže následně tedy to chtěl odčinit tím předáním těch voucherů, ovšem Ing. M. o žádném takovém chování pana obžalovaného E. nehovoří, stejně tak o tom nehovoří ani ten jeho přímý nadřízený, pan Ing. B., kterému on ty věci uváděl, ani on nezaznamenal, že by snad měly být mezi obžalovaným E. a Ing. M. nějaké takové až vzájemné antipatie, o nichž pan E. hovoří, že měl nadávat panu M. nebo vulgárně s ním hovořit, že měl hovořit něco o rozbití huby nebo držky, takže nic takového nezaznamenal. Byl to přímý nadřízený pan M. a nikdo si mu nestěžoval na chování pana, v podstatě nezaznamenal žádné takové rozpory. Nebude to nějak blíže rozebírat, je to opět v tom podaném odvolání poměrně velice podrobně rozepsáno a tady se vůbec neshodují a soud tady toto bral jako podstatný důkaz, kdy vlastně uvěřil panu obžalovanému E., že skutečně takto se vůči panu M. choval, a proto mu tedy jako v podstatě nějakou omluvu dal ty poukazy, ale toto je podstatná okolnost, pokud měl tedy soud za to, že vypovídají pan obžalovaný a pan svědek diametrálně odlišně v této podstatné okolnosti, což ovšem nebyla jediná, ještě tam byla okolnost a kolikrát se tedy měli vzájemně setkat, což mezi tím, kdy pan obžalovaný hovoří o 12–14 setkáních za určitou dobu a za stejnou dobu, pan M. hovoří o maximálně třech, je poměrně podstatný rozdíl, stejně tak je neshoda v tom, jakým způsobem mělo přejít k tomu předání těch voucherů, takže měl soud přistoupit ke konfrontaci mezi obžalovaným a svědkem, toto je právě ta okolnost, ke které mělo dojít a kde si to měl vyjasnit soud, měl mít možnost vidět, jak by reagovali vzájemně na sebe pan obžalovaný s panem svědkem, stejně tak by se nabízela možnost konfrontace mezi panem obžalovaným E. a svědkem B., protože

pan obžalovaný E. hovoří o tom, že přes svědka B. měl vzkazovat panu M., nějakou tu nevoli ohledně toho, jak se chová při tom vyčíslování škod a měl ty urážky zprostředkovaně uvádět i přes i Ing. B., který ovšem uvádí, že nic takového se nestalo. Potom je důležité říct, že ani ty výpovědi obou obžalovaných nejsou zcela konzistentní, pokud jde o tu podstatnou věc, tak pan E. tvrdí, že ho pan inženýr požádal o to, aby urovnal spor s Ing. M. Pan inženýr to netvrdí. Tvrdí, že nic takového se nestalo, že pana E. v podstatě nevyzýval k tomu, aby urovnával spor s panem M. Závěrem opět v podrobnostech odkázala na písemné odvolání. A navíc kromě toho, co je v tom podaném odvolání, kdy samozřejmě mají za to, že by měl být rozsudek Okresního soudu v Jeseníku zrušen a věc mu vrácena, aby ji znovu projednal, kdy ještě navrhují, aby tedy soud přinejmenším před tím hodnocením těch důkazů, které podle nás provedl v extrémním rozporu s jejich obsahem a přitom, aby hodnotil i obsah toho podstatného listinného důkazu, a aby provedl konfrontaci mezi obžalovaným E. a svědky M. a B.

6. Obhájce obžalovaných se k podanému odvolání státního zástupce vyjádřil tak, že odkázal na písemné vyjádření k odvolání jakož i na jejich předchozí podání, dále doplnil, že se domnívá, že závěry toho soudu prvního stupně jsou věcně i právně správné, soud prvního stupně objasnil, zohlednil všechny skutečnosti a především zavnímal konflikty, které mezi zaměstnanci Lesy České republiky a obviněnými byly. Svědecké výpovědi pánů M. a B. označil za nedůvěryhodné, a to především právě v tom, ovšem měli vlastně vyvracet tu verzi obhajoby. Celkově tedy také označil j výpovědi za nepřesvědčivé. V reakci na státní zástupkyní uvedené hodnocení výpovědi Ing. M. dále uvedl, že pokud se čte detailně tato výpověď a on u ní byl osobně toho 5. 9. 2023, tak nelze pominout to, že pan M. přímo vlastně řekl, že on nikdy vlastně převzetí těch poukazů nevnímal jako, že by ho chtěl někdo uplácet, jak řekl sám osobně, on to vnímal jako něco, co mu nepřísluší, ne že by někdo po něm něco chtěl, nebo že by ho chtěl nějak ovlivňovat. Proto to taky nenahlásil jako úplatek, ale nahlásil to vlastně, že převzal jako věc hodnoty, která mu nepřísluší. Byla mimochodem i zajímavá debata právě v rámci hlavního líčení, a to připustil i Ing. B., že dárky v podobě láhve, kalendářů a podobně se na Lesích České republiky předávají naprosto běžně. To, že tady máme nějaký poukaz, to, že jak zaznělo, pánové obvinění, jsou na určité majetkové úrovni vyšší a že pro ně poukaz, který sice se může zdát, že třeba má hodnotu 25 000, tak ve finále nákladově má hodnotu sotva čtvrtinovou a ještě ke všemu, i když vezmeme tuhletu cenu, že by to bylo třeba 5, 6, 7 000, tak prostě z hlediska majetku pana E. to je, že pro něj na úplně stejné úrovni, jako prostě si dávají pánové v Lesích v České republice láhve. K výpovědi svědka M. dále uvedl, že odkazuje právě na tu jeho výpověď, kdy on řekl, a to, že kdyby býval ty obálky vrátil, považoval by celou věc za vyřízenou a ušetřil bych si dva roky nervů a dva roky chození po soudech. To byl v podstatě závěr pana M. Kdyby pan M. byl se cítil, že ho někdo uplácel, tak by samozřejmě z toho neměl takovýhle pocit. Pokud jde k jednotlivým argumentům, které vlastně obhajoba sděluje ve svých písemných vyjádřeních, především podle názoru soudu prvního stupně, ale i samozřejmě podle názoru obhajoby nebyla prokázaná jakákoliv souvislost mezi jednáními obžalovaných, Ing. Š. měl údajně panu M. slíbit úplatek a pan E. ho měl poskytnout. Tato verze státního zástupce naráží už vlastně jakoby na výpověď samotného svědka, pana Ing. M., který uvedl, že si nepamatuje, že by vlastně na schůzce s Ing. Š. proběhlo něco o tom, že by pan Š. žádal nějakou protislužbu, nebo že by měl dělat něco jiným způsobem. Stejně tak Ing. M. uvedl při předání obálek panem E., že to nevnímal tak, že by ho chtěl někdo uplácet, jak jsem řekl, on uváděl „Měl jsem jenom dojem, že mi to nepřísluší“. Je také potřeba se si uvědomit, že pokud tedy se jedná vlastně o trestný čin podplácení, tak i v tom našem písemném vyjádření odkazujeme a uvádíme tam i spisové značky judikatury, kde v podstatě judikatura v této fázi jednoznačně v podstatě uvádí, že pokud tedy se má dopustit trestného činu podplácení, tak samozřejmě by měl být prokázán tedy ten motiv, měl by měl být tedy prokázáno, že jsem skutečně po někom něco někdy požadoval. Přímo vlastně se v judikatuře uvádí, že podstatou jednání pachatele trestného činu podplácení je jeho záměr dosáhnout poskytnutým, nabídnutým nebo slíbeným úplatkem toho, aby podplácená osoba vyhověla požadavku pachatele. Mezi poskytnutím úplatku, nabídnutím nebo slibem úplatku a

obstarávání věci obecného zájmu nebo podnikání pachatele či jiné podnikající osoby musí být příčinná souvislost. Tady ta příčinná souvislost není vůbec prokázaná, není vůbec jakýmkoliv důkazem ani nastíněná, prostě pan Ing. Š. nic po panu M. nepožadoval a konání pana E. v podstatě bylo i nezávislé, dokonce i pan E. vypověděl, že Ing. Š. vůbec nevěděl o tom, že mu bude dávat nějaký poukazy, protože tu formu omluvy, tu si zvolil bezprostředně před tím předáním pan E. sám. Pan Ing. Š. vůbec nevěděl o tom, že bude pan E. předávat panu M. nějaké poukazy. Dále bylo dle názoru obhájce prokázáno, že poukazy byly darovány právě v rámci snahy o zachování těch korektních vztahů v rámci toho revíru, k pokusu o vlastně přeformulování té pozornosti nebo formy omluvy na úplatkářský trestný čin, k tomu došlo až vlastně toho dne 24. 3. 2021 na jednání v Lesích ČR, a to především tedy pod vidinou, tedy ukončení nájemní smlouvy s nepohodlnými nájemci. Státní zástupce naprosto pomíjel existenci sporu, vůbec jako nepřipustil, že nějaký spory byly. Bylo podle něj naprosto jednoznačně prokázáno, že ty spory mezi zaměstnanci Lesů České republiky i těmi nájemci i tedy těmi subjekty, které vykonávaly tu myslivost, tak spory byly, spory o zakrmování zvěře, o tom, jakou zvěř a kdy má kdo lovit atd. A ty spory skutečně vedly k poměrně velkému napadání především samozřejmě zaměstnanců Lesů České republiky a ano, pan E. je vznětlivější povahy a bohužel tedy občas použije slovo, které by neměl, a proto se tedy chtěl samozřejmě omluvit, protože pochopil, že v rámci toho revíru by bylo dobré mít ty vztahy korektní. To koneckonců dokládá i skutečnost, že ani Ing. B., ani Ing. M., jak říkal, od prvopočátku nenahlašovali tu uvedenou událost vlastně svým nadřízeným jako úplatek, ale jako dar neobvyklé hodnoty a vlastně ten úplatek z toho byl, to znamená před tím datumem 24. 3. 2021 to nenahlašovali jako úplatek, nahlašovali to jako dar neobvyklé hodnoty a ten úplatek z toho v podstatě vznikl až v tom zápisu z 24. 3. 2021, kde se tam někdo snažil vpravit větičku o tom, že vlastně ty poukazy byly poskytnuty v souvislosti se sčítáním škod. To není pravda. Proti tomu se kategoricky oba dva obvinění popírají, odmítají to a nesouhlasí s tímto závěrem, protože takto skutečně nebylo. Koneckonců uvedené potvrdil samozřejmě i sám svědek B., který říkal, že po něm nikdo nic nechtěl. Tímto byla ta původně míněná omluva v podstatě naprosto překroucena vlastně v úplatek a ten cíl je jednoznačný, prostě společnost Scorila nebyla pohodlná pánům Lesů České republiky nebo zaměstnancům Lesů České republiky a chtěli je samozřejmě z toho lesa nějakým způsobem dostat a ta smlouva se dala vypovědět a tohle to mohla být podle názoru pana B., tohle mohla být jedna z těch cest, že by se vlastně společnosti Scorila vypověděla ta smlouva. Tady je potřeba říci ještě možná jako pro dokreslení vlastně, proč tehdy došlo k tomu, že vlastně vznikaly ty škody v tom lese. Je to především proto, že v rámci, když vlastně společnost Scorila začínala, začínala vlastně tu honitbu v tomto revíru, tak ten les nebo celý ten revír nebyl vykácen a ta zvěř tam měla volný prostor a byl všechno v pořádku. Pak se začalo samozřejmě v lese kácet a ta zvěř se začala prostě soustředit do jednoho místa, tudíž vznikaly větší škody na těch porostech. Čili ani to nebyla vlastně nějaká skutečnost, byl to prostě objektivní faktor, proč najednou vznikaly vyšší škody a nemělo na tom vliv konání nájemce, ten s tím nemohl nic udělat, ten jenom prostě to přijímal a Lesy České republiky požadovaly po těchto nájemcích, aby lovili víc aby lovili v období, kdy to ani není vhodné kvůli stavu zvěře. Jsou určité termíny, kdy je potřeba lovit jeleny, kdy laně, a to pracovníci Lesů České republiky naprosto nerespektovali. Dále také státní zástupce se domnívá, že obžalovaný pan E. měl nějaký majetkový zájem na sčítání škod. A to je zase další hrubý omyl ze strany státního zástupce. Obžalovaní, v souladu s výsledky dokazování zdůrazňují, že pan E. nebyl oprávněn ani jednat s Lesy České republiky za nájemce té honitby, ani za společnost Scorila, tím byl pověřen pouze pan Ing. Š. na základě plné moci. Pan inženýr E. měl právo lovit v té honitbě, ale společnost Scorila po něm nikdy nechtěla, aby vlastně ty škody, které platí za tu zvěř, aby je ti lidé, co jsou oprávnění v té honitbě lovit, aby je vlastně platili, takže jinými slovy, panu E. bylo úplně jedno, jaká ta škoda je. Tu si platil nájemce, firma Scorila a jemu to bylo v podstatě úplně jedno. Státní zástupce dále také popírá právě význam, jak už jsem řekl, těch vyhrocených vztahů a sporů, které mezi těmi nájemci a zaměstnanci Lesů České republiky prokazatelně byly. Tyto spory existovaly existenci těch sporů potvrdili svědci a pan E. právě tedy předáním těch poukazů chtěl tyto vztahy urovnat. To byl skutečný motiv předání poukazů, což ostatně potvrdil opět svědek M.,

který říká, že při předání těch poukazů mu pan E. říká, že chce narovnat vztahy. Je to tam několik zdůrazněno. Naopak obžalovaní souhlasí tedy s tím, jakým způsobem se vypořádal soud s hodnocením právě toho zápisu z jednání ze dne 24. 3. 2001, který je neustále akcentován státním zástupcem. Svědek M. k tomu uvedl, že samozřejmě jednání toho dvacátého čtvrtého se zúčastnil, ale v podstatě ten zápis z toho jednání on nepodepisoval, on ho ani jako neformuloval a ani nediktoval, takže obžalovaní se domnívají, že uvedená formulace, která vlastně v tom zápise je uvedena a která je teďka tedy dávaná v tíži obviněných, tak je v podstatě jenom iniciativou Ing. B., pro kterého to byla vlastně cesta toho jeho dlouhodobého cíle, který chtěl dosáhnout, a to je tedy ukončit nájem, smlouvu se společností Scorila, to koneckonců Ing. B. připustil, že chtěl společnost Scorilu jako nájemce dostat z lesa, že pro ně to byl nepohodlný nájemce, se kterým oni mají problémy, bohužel pro vlastně zaměstnance Lesů České republiky, pro laika to je jako divné, ale pro zaměstnance Lesů České republiky vlastně jakákoliv honitba je vlastně špatně, protože ta zvěř jim vlastně ničí to, co oni mají, o co se mají starat, co mají pak prodávat a v podstatě zaměstnanci Lesů České republiky by byli nejradši, kdyby byly lesy bez zvěře. Státní zástupce se odvolání také podivuje nad tím, že při hodnocení důkazů soud prvního stupně uvěřil verzi obžalovaných a svědecké výpovědi označil za nedůvěryhodné a nepřesvědčivé. Obžalovaní s tímto závěrem soudu souhlasí, jelikož svědci skutečně při výpovědích často si protiřečili, jejich odpovědi, se se v průběhu té výpovědi i několikrát měnila a různě upravovala. Konkrétně tady mohou skutečně upozornit na to, co zde i zaznělo při tom referátu, že inženýr M., ač tedy byl v podstatě poučen o křivé výpovědi, tak na dotaz soudu, zda s někým tedy se o projednávané věci bavil, tak sdělil, že se s nikým vlastně o tom nebavil, a naopak hnedka bezprostředně potom svědek Ing. B., který nás stejný dotaz soudu sdělil ano, ráno jsem se potkal s René M., celou záležitost jsme si osvěžili. Tedy v podstatě již na první otázku soudu prokazatelně svědek M. lhal. Závěrem tedy by chtěl říct, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem se obžalovaní domnívají, že soud prvního stupně rozhodl zákonným způsobem, a to především s respektem ke všem základním zásadám trestního řízení, zejména tedy k té zásadě presumpce neviny, volného hodnocení důkazů i tedy zásadě bezprostřednosti a ústnosti, a proto tedy na základě uvedeného obžalovaní navrhují, aby Krajský soud v Ostravě – pobočka Olomouc, jakožto tedy soud druhého stupně odvolání státního zástupce zamítl jako nedůvodné v souladu s ustanovením § 256 trestního řádu.

7. Obžalovaný Ing. Richard Š. se plně ztotožnil se svým obhájcem. Dále doplnil, že paní státní zástupkyně říkala, že došlo k rozporu mezi jeho výpovědí a výpovědí pana E., ten rozpor tam není, nebo ho nevnímá, protože bylo řečeno, že pan E. říkal, že ho nabádal k omluvě a že on měl říct, že ho nenabádal. Nicméně to se nezakládá na pravdě a nezakládá se to na tom, co bylo jím řečeno. On pana E. žádal o to, aby se omluvil panu M. za svoje chování, ale je pravda, že neříkal, jaká forma tam má být, nicméně o lidskou omluvu žádal. K dotazu soudu dále uvedl, že pokud je tázán, zda je společnost stále nájemcem té honitby, tak nemůže mluvit za společnost, ale domnívá se, že je stále nájemcem, protože ten nájemní vztah byl uzavíraný jako desetiletý a podle jeho vědomí nedošlo k ukončení toho nájemního vztahu. K dotazu, zda ty škody, které v podstatě sčítají ty Lesy České republiky prostřednictvím těch zaměstnanců, je v režii jenom těch Lesů, nebo má možnost ten nájemce se proti tomu nějak bránit, nějak rozporovat, uvedl, že je to v režii Lesů České republiky. Nicméně ten nájemce, v tomto případě třeba on na základě plné moci, když zastupoval nájemce Scorilu, tak vlastně potom sčítání měl možnost jít do lesa, dívat se, jestli to, co bylo vlastně sečteno, ono to nejde po jednotlivé rostlince, ale vlastně globálně se podívat, jestli, když se vykazuje někde škoda, tak jestli ta škoda tam byla nebo nebyla a tam vlastně v tom procesu sčítání byly největší naše rozpory, jestli ty, protože vždycky je to jako roční sčítací období, jestli ta škoda byla stará rok nebo pět let, když to bylo starší než rok evidentně, tak žádali, ale normálně řekne, administrativní cestou, o snížení škod z titulu špatného vykazování. A došlo třeba ke snižování těch škod v rozsahu třeba 30–50 % ze strany Lesů České republiky, že uznávali, takže vždycky se to řešilo nějakým konsenzem. K dotazům státní zástupkyně, zda došlo někdy k tomu, že by se museli až obrátit na soud ohledně těch rozporů v těch škodách nebo se vždycky dohodli a ty škody byly následně

uhrazeny, obžalovaný uvedl, že se vždycky dohodli. Nikdy nebyla soudně rozporována výše těch škod, vždycky došlo k negociaci na místě, kde vlastně i s tím pracovníkem Lesů České republiky se nicméně vůbec se nebavilo o ceně nebo o výši škod z titulu hodnotového, ale toho faktického, to znamená, jestli tolik stromků, jestli tolik keřů bylo poškozeno, to vyčíslení jako takové nedělal ten revírník, třeba pan M. nebo pan B., druhý revírník, ale dělá ho administrativa Lesů České republiky, to znamená, ani ten daný pracovník, ani oni jsme neměli vliv na to, jaká bude ta hodnotová částka. Kdyby se nedohodli na té výši těch škod, které mají uhradit, neví, jak by se postupovalo, protože k tomu nikdy nedošlo, ale presumoval by, že pokud by se nedohodli, tak Lesy České republiky by i tak by vyfakturovaly tu částku nedohodnutou nebo kterou oni by považovali za správnou. Nemůže zase mluvit za nájemce, ale pravděpodobně by došlo k úhradě a následnému rozporování nadřízeným v případě Lesů České republiky. K dotazu, zda má povědomost o tom, jakým způsobem nebo z jakých zdrojů ten nájemce té honitby, ta společnost Scorila s.r.o. platila ty škody, které narůstaly, uvedl, že vůbec netuší, jakým způsobem to ekonomicky pokrývá. Netuší, jaký má základní kapitál zapsaný v rejstříku. Pokud je mu předestřeno, že základní kapitál je 100 Kč, účetní závěrky do sbírky listin nezakládá, uvádí, že vůbec neví, netuší. Nemůže mluvit za společnost Scorila jako za nájemce. Byl požádán, aby na základě plné moci zabezpečil kontakt a jednání s Lesy České republiky a nepřísluší mu se vyjadřovat k ekonomickým otázkám společnosti.

8. Z podnětu podaného odvolání podle § 254 trestního řádu přezkoumal odvolací soud zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

9. Předně je nutno uvést, že pokud jde o postup řízení, které předcházelo odvoláním napadenému rozsudku, pak v tomto směru odvolací soud nezjistil podstatné procesní vady, jež by mohly mít vliv na správnost rozhodnutí, zejména nebyla zjištěna závažná porušení těch procesních ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby.

10. Krajský soud současně dospěl k závěru, že odvolacím námitkám státního zástupce, které směřují proti zprošťujícímu výroku napadeného rozsudku, nelze přisvědčit a je nutno je považovat za nedůvodné. Krajský soud má za to, že okresní soud měl pro vydání napadeného rozhodnutí dostatečná skutková zjištění, jež mu umožňovala v trestní věci rozhodnout v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu. Rozsudek okresního soudu odvolací soud hodnotí jako správný a zákonný.

11. Odvolací soud se plně ztotožnil s názorem okresního soudu, potažmo i s názorem obhajoby, že soud prvního stupně nemohl vycházet z obsahu listiny dle č. l. 3 až 5 spisu, tj. Zápisu z jednání ze dne 24. 3. 2021, a to stran toho, co měl na tomto jednání sdělit svědek M. či Ing. B. V tomto směru lze plně odkázat na argumentaci soudu prvního stupně, tak jak je podrobně rozvedena v bodu 12. odůvodnění napadeného rozsudku, kterou odvolací soud hodnotí jako zcela přiléhavou. Pokud státní zástupce v rámci svého odvolání namítá, že uvedený zápis z jednání nemá charakter podání vysvětlení (svědka Ing. M. nebo Ing. B.), je to listinný důkaz jako kterýkoli jiný listinný důkaz a měl být proveden způsobem jako ostatní listinné důkazy, a to tím spíše, že jej svědci Ing. M. ani Ing. B. ani nesepisovali ani nediktovali, což uvedenou listinu nijak nediskvalifikuje, stejně jako to, že se jedná o listinu soukromou, nelze této argumentaci přiznat důvodnosti. Jak vyplývá z obsahu spisu (viz protokol o hlavním líčení ze dne 20. 6. 2023, str. 15), okresní soud provedl Zápis z jednání dle č. l 3–5 spisu k důkazu předložením této listiny dle § 213 odst. 1 trestního řádu, jak i sám konstatuje v rámci odůvodnění napadeného rozsudku (viz bod 12. odůvodnění). Okresní soud tedy nezaměnil charakter takto předloženého důkazu a nakládal s ním jako s listinným důkazem a v souladu s ustanovením § 213 trestního řádu jej provedl k důkazu, v tomto směru jsou tedy odvolací námitky státního zástupce nepřiléhavé. Pokud dále okresní soud uzavřel, že z takto provedeného důkazu je nicméně možné zjistit pouze to, že se dne 24. 3. 2021 konalo jednání, kdo byl na jednání přítomen, čeho se jednání týkalo, kdo listinu podepsal a sepsal, ale nikoliv to, co

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.

který svědek vypověděl, považuje tento závěr soudu prvního stupně krajský soud za jednoznačně správný. Jakkoliv státní zástupce namítá, že listina vznikla v době, kdy žádné trestní řízení vedeno nebylo, její obsah tak nebyl ovlivněn trestním řízením, nemění to nic na tom, že nelze z takto zajištěné listiny zjišťovat obsah toho, co je naopak třeba zjistit svědeckou výpovědí. Námitky státního zástupce, že takovýmto přístupem by byla vyloučena jako důkaz celá řada důkazních prostředků vzniklých v soukromí mimo trestní řízení majících však význam pro objasnění věci, které jsou následně opatřeny v souladu s trestním řádem (např. na protokol o předložení – listiny nebo obsahu mobilního telefonu), jsou zcela nepřiléhavé. Stejně tak, pokud státní zástupce poukazuje na to, že okresním soudem zmiňovaná judikatura v souvislosti s hodnocením Zápisu z jednání není přiléhavá, ani s touto argumentací se nelze ztotožnit. Jakkoliv se lze ztotožnit s argumentací státního zástupce, že popisuje typově jiné případy, lze zdůraznit, že pokud jde o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Asf 431/2017-39, pak toto přímo odkazuje na nutnost respektovat zásadu přímosti a bezprostřednosti při provádění důkazů. Pokud okresní soud dále zmiňuje nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 368/15, rovněž ani tento odkaz není dle názoru krajského soudu nepřiléhavý. Jak mimo jiné vyplývá ze shora citovaného nálezu Ústavního soudu, „*Konečně musí orgány činné v trestním řízení posoudit, zdali je použitý důkazní prostředek adekvátní povaze získávané informace, anebo je s ohledem na charakter dokazované skutečnosti zapotřebí provést kvalifikované (např. znalecké) zkoumání, či informaci zachytit výslechem anebo jiným zvláštním způsobem dokazování, a to při plném respektování požadavků kladených na provádění důkazů trestním řádem. Pouze takový postup lze hodnotit jako souladný s principem kontradiktornosti trestního řízení, jež podmiňuje plnohodnotnou realizaci práva na obhajobu (viz čl. 6 odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).* Jak tedy správně uzavřel okresní soud, pokud jsou obsahem zápisu skutečnosti, které vnímaly Ing. M. či Ing. B. svými smysly, je adekvátním důkazem pro zjištění takovéto informace právě výslech svědka, není možné spokojit se s provedením listinného důkazu obsahující zápis o tom, co měl svědek vypovědět, jelikož takovýto postup by bylo třeba vyhodnotit jako postup v rozporu se zásadou kontradiktornosti řízení a zásadou ústnosti a bezprostřednosti. Jakkoliv státní zástupce namítá, že tento nález řeší odlišnou otázku, a to otázku spolehlivosti usvědčujícího důkazu, kdy v nyní projednávaném případě byl obsah soukromé listiny (zápisu z jednání ze dne 24. 3. 2021) prověřen právě i osobním výslechem svědka R. M., nelze se s touto argumentací státního zástupce ztotožnit. Svědek Ing. M. mimo jiné uvedl, že v době, kdy se sepisoval Záznam, si věci pamatoval více, on jej však ani nesestavoval, ani nediktoval. Současně jeho svědecká výpověď nepotvrdila všechny skutečnosti tak, jak jsou sepsány v onom záznamu, nelze tedy dospět k závěru, že takto byla zachována zásada kontradiktornost trestního řízení, když svědek v rámci svého výslechu v žádném případě nepotvrdil všechny informace uvedené v zápisu. Lze tak konstatovat, že okresní soud svým postupem nevyloučil důkaz předložený obžalobou (záznam z jednání dle č. l. 3–5), nicméně důsledně respektoval zásady kontradiktornosti, ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, jakožto jedny ze zásadních zásad trestního řízení. Pokud státní zástupce dále namítá, že usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 9. 1997, sp. zn. 4 To 696/97, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 4/1999, na které odkazuje okresní soud, řeší taktéž jinou otázku, a to otázku použitelnosti důkazů opatřených v rámci mezinárodní právní pomoci, nelze pominout, že právě i toto rozhodnutí se obecně zabývá možností použití různých důkazních prostředků, a nelze jej proto bez dalšího posoudit jako nepřiléhavé Pokud státní zástupce poukazuje např. na elektronickou komunikaci mezi budoucími svědky a obžalovanými, která je běžně k důkazu prováděna, nelze pominout, že tento důkaz zachycuje přímou komunikaci mezi svědky či dalšími osobami, nikoliv zápis sepsaný další osobou o tom, co bylo obsahem komunikace, v čemž minimálně je třeba vidět podstatný rozdíl. Nad rámec odůvodnění soudu prvního stupně vztahující se k omezené možnosti získání informací ze Záznamu o jednání, lze dále odkázat rovněž i na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. Tpjn 300/2019, které se vyjadřuje k možnosti využití trestního oznámení jako důkazního prostředku a dle kterého trestní oznámení jako úkon podle trestního řádu činěný ještě před zahájením trestního řízení může být, a to bez ohledu na jeho formu ve smyslu § 59 odst. 1 trestního řádu důkazním prostředkem toliko

ke zjištění poznatků o předmětu důkazů (tj. v tom smyslu důkazem), jen ohledně samotných okolností, za nichž bylo toto oznámení podáno, např. kdy, kde, kdo s kým, ohledně čeho je učinil apod. Trestní oznámení důkazním prostředkem(důkazem) naopak být nemůže ohledně skutečností v něm tvrzených (tj. ohledně vlastního obsahu tohoto oznámení), které je třeba dokazovat postupy výslovně stanovenými v hlavě páté trestního řádu (obdobně též rozhodnutí uveřejněné pod č. 46/1993 Sb. rozh.tr.). Jak je zjevné z tohoto rozhodnutí, z trestního oznámení tak nemohou být obecně zjišťovány jiné skutečnosti než kým, kdy, kde a ohledně čeho bylo sepsáno, přičemž okresní soud rovněž ze Zápisu z jednání zjistil pouze tyto skutečnosti. Stejně tak se judikatura opakovaně vyjádřila k možnosti využití důkazů výpověďmi policistů, kteří vypovídají k tomu, co jim sdělil k prošetřované věci podezřelý, byť předtím, než s ním byly zahájeny úkony trestního řízení (viz např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2004, sp. zn. II. ÚS 268/03.) Jak tedy plyne ze shora uvedeného, odvolací soud shledal jako správný postup soudu prvního stupně, který ze Záznamu z jednání ze dne 24. 3. 2021, který provedl k důkazu jako listinný důkaz podle § 213 odst. 1 trestního řádu, zjistil pouze skutečnosti týkající se toho, že byl tento záznam sepsán dne 24. 3. 2021, a to o jednání, kterého se konalo tohoto dne, kdo byl na jednání přítomen, čeho se jednání týkalo, kdo listinu podepsal a sepsal, nicméně shodně se závěrem okresního soudu lze uzavřít, že z tohoto při respektování zásady kontradiktornosti, přímosti a bezprostřednosti nelze zjišťovat, co který svědek k událostem uvedl.

12. Pokud tedy po vyhodnocení výsledků dokazování dospěl soud prvního stupně k závěru, že existují dvě rovnocenné verze objasňující skutkový děj, a sice verze obžalovaných a verze obžaloby, přičemž za tohoto stavu v souladu se zásadou in dubio pro reo vycházel z verze pro obžalované příznivější, ztotožnil se s tímto závěrem soudu prvního stupně rovněž soud odvolací. Okresní soud tak uzavřel, že v řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by obžalovaní vyjevili, byť nepřímo, že si přejí, aby se svědek M. choval jakýmkoli způsobem, natož že by po něm cokoli (jakoukoli protislužbu či plnění) požadovali, že by jejich záměrem bylo dosáhnout pozváním do hotelu (předáním dárkových poukazů) toho, aby svědek M. vyhověl požadavku obžalovaných v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu (Lesy České republiky, s. p.) nebo v souvislosti s podnikáním. K hodnocení důkazů soudem prvního stupně lze konstatovat, že důkazy provedené v hlavním líčení okresní soud hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a na základě takto provedených a hodnocených důkazů činil správná skutková zjištění. Okresní soud v rámci odůvodnění napadeného rozsudku pečlivě hodnotil provedené důkazy a závěry z nich plynoucí, závěry okresního soudu o skutkovém stavu jsou logické a přiléhavé. Odvolací soud se plně ztotožnil s hodnocením důkazů tak, jak je provedl okresní soud. Návrh státní zástupkyně na konfrontaci obžalovaného Josefa E. a svědků Ing. B. a Ing. M. vyhodnotil odvolací soud jako nedůvodný a nadbytečný, přičemž v podrobnostech lze odkázat na níže uvedené, když provedení tohoto důkazu by do skutkového stavu nemohlo vnést nic nového. Shodně s okresním soudem proto i odvolací soud dospěl k závěru, že v řízení provedenými důkazy nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označený skutek je trestným činem. V podrobnostech ke skutkovému lze stavu tak lze plně odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se odvolací soud plně ztotožňuje.

13. Pokud státní zástupce namítá, že se nelze ztotožnit se závěrem soudu prvního stupně, že v řízení neexistuje jediný přímý usvědčující důkaz, a v tomto směru odkazuje na výslech svědka Ing. M. a zajištěné poukazy, nelze se s touto jeho námitkou ztotožnit. Pokud jde o samotné poukazy, jejich předání svědkovi nepopírá ani obžalovaný E., nicméně z tohoto nelze dospět k závěru, že tyto byly předány svědkovi Ing. M. jako úřední osobě jako úplatek v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu a v souvislosti s podnikáním jiného. Ve vztahu k hodnocení výpovědi svědka Ing. M. lze odkázat na hodnocení okresního soudu, se kterým se odvolací soud plně ztotožňuje a v podrobnostech lze odkázat zejména na bod 8., str. 9, bod 9. odůvodnění napadeného rozsudku. V tomto směru vyhodnotil odvolací soud jako nepřiléhavé odvolací námitky státního zástupce, který poukazoval na to, že soud prvního stupně zpochybnil věrohodnost svědka Ing. M.

s poukazem na dílčí rozpory v jeho výpovědi. Okresní soud se posouzením věrohodnosti výpovědi svědka podrobně zabýval v odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž jeho argumentaci lze vyhodnotit jako logickou, posouzení věrohodnosti svědka okresní soud rozhodně nespojil pouze s tím, že svědek nebyl schopen přesně reprodukovat užitá slova apod., jak namítá státní zástupce. Nadto lze zdůraznit, že i za situace, že by zde nebyly dány důvodné pochybnosti o pravdivosti všech sdělení, které svědek uváděl, tak jak na ně upozorňuje soud prvního stupně, je nutné se pozastavit nad tím, co sám svědek k projednávané trestné činnosti procesním způsobem vypověděl (v tomto směru lze opět připomenout, že při zjišťování skutkového děje nebylo možné vycházet ze skutečností uvedených v Záznamu o jednání ze dne 24. 3. 2021 ve vztahu k tomu, co měl kdo vypovědět – v podrobnostech viz shora). Jak vyplývá z výpovědi svědka u hlavního líčení konaného dne 5. 9. 2023, ve vztahu k obžalovanému Ing. Š. pouze připustil, že mu tento řekl, že provozuje hotel s restaurací pana F., to mu řekl možná na jaře, byli v lese, bavili se o soukromých věcech, myslí si, že to bylo při vyčíslování škod. Přesně si to nepamatuje, možná řekl, že by se měl do hotelu někdy zastavit. Pokud jde o následné setkání s obžalovaným E. a jeho průběh, svědek vypověděl, že obžalovaný chtěl narovnat jejich vztah, že to zřejmě pochopil, že škody vyčísluje v rámci nějaké osobní pře, on si takové není vědom, nestalo se, že by se pohádali, nestěžoval si na obžalovaného ani on na něj. Všeobecně se bavili o škodách, zvěři a o problémech, které má s nájemci honitby za společnost Scorila, obžalovaný mu poukazy hodil do auta a řešili běžné věci ohledně lovu a pokračovali v hovoru. Současně svědek výslovně uvedl, že si nepamatuje, že by jej obžalovaný Š. žádal, že by měli škody vyčíslovat či řešit jinak, jiným způsobem. Ani obžalovaný E., pokud uvedl, že by chtěl narovnávat vztahy, tak se nevyjádřil, že by škody mohly být menší, není si vědom ani toho, že by se tak vyjádřil obžalovaný Š. Ve vztahu k obžalobou tvrzené spojitosti v jednání obžalovaného Š. a E. svědek uvedl, že si myslí, že obžalovaný E. řekl, že se měl bavit s panem inženýrem, dal si to souvislosti, ale neví, zda o tom obžalovaný E. věděl, dále vypověděl, že si úplně přesně nepamatuje, zda pan E. při předání obálek zmiňoval obžalovaného Š. Současně svědek uvedl, že obžalovaný Š. po něm žádnou protislužbu nechtěl, rovněž nic takového po něm nechtěl ani obžalovaný E. Jakkoliv státní zástupce poukazuje na to, že svědek Ing. M. hlavního líčení potvrdil, že skutečnosti, které uváděl u jednání se zástupci Lesů ČR dne 24. 3. 2021 si pamatoval lépe a poté státní zástupce odkazuje na sdělení svědka zachycené z protokolu z tohoto jednání, nelze z takto zachycených sdělení svědka jakkoliv vycházet, kdy jak je již shora podrobně rozvedeno, ze Záznamu o jednání ze dne 24. 3. 2021 lze zjistit pouze omezené informace, nikoliv nahrazovat tímto listinný důkazem výpovědi svědků (v podrobnostech viz shora). Lze tedy uzavřít, že ze samotné výpovědi svědka Ing. M., a to ani ve spojení se zajištěnými poukazy, v žádném případě nelze dospět k závěru, že se obžalovaní dopustili v podstatných částech skutku tak, jak je popsán ve skutkové větě napadeného rozsudku, když nebyl prokázán úmysl obžalovaných dosáhnout pozváním do hotelu, ať již v ústní formě (Ing. Š.) či předáním poukazů (obžalovaným E.), aby svědek M. vyhověl nějakému požadavku obžalovaných v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu nebo v souvislosti s podnikáním. Ve vztahu k Ing. Š. lze dále doplnit, že z výpovědi svědka Ing. M. nelze dovodit jakákoliv souvislosti mezi předáním poukazů obžalovaným E. svědkovi a předchozím údajnou nabídkou Ing. Š. na pobyt hotelu, kdy to, že by obžalovaný měl spojovat předání poukazů i s obžalovaným Ing. Š., nepotvrdil v rámci své výpovědi ani samotný svědek Ing. M., obžalovaní pak toto výslovně vyloučili. Trestnou činnost, tak jak je popsána ve skutkové větě napadeného rozsudku, pak nelze dovodit ani při současném zhodnocení výpovědi Ing. B., který opět nepotvrdil, že by obžalovaní E. a Š. cokoliv po Ing. M. za jakékoliv protiplnění požadovali, nepotvrdil ani to, že pozvání do hotelu mělo přijít od Ing. Š. K námitkám státního zástupce, který poukazuje v rámci podaného odvolání na to, že obžalovaný Š. popřel, že by se kdy bavil se svědkem Ing. M. o hotelu, a odkazuje v tomto směru na výpověď svědka Ing. M., pak je třeba upřesnit v tom směru, že obžalovaný Ing. Š. popřel pouze to, že by M. sděloval, že je majitelem nějakého hotelu a rovněž tak i popřel, že by mu nabízel nějaké plněné, co by mohlo být chápáno jako úplatek. Z tohoto pohledu tedy nelze dospět ke kategorickému závěru o

nepravdivosti výpovědi obžalovaného Ing. Š. jako celku, který popřel to, že by sděloval, že by byl vlastníkem hotelu či že by nabízel svědkovi protiplnění za účelem domoci se nějaké výhody.

14. S ohledem na shora uvedené, kdy shodně s okresním soudem odvolací soud dospěl k závěru, že v řízení nebyl bez důvodných pochybností prokázán záměr obžalovaných dosáhnout pozváním do hotelu toho, aby svědek M. vyhověl požadavku obžalovaných v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu, lze považovat další námitky státního zástupce uplatněné v podaném odvolání za bezpředmětné. Pro úplnost lze stručně doplnit k námitce, že pokud měl obžalovaný E. potřebu „narovnávat vztahy", mohl tak učinit zcela transparentně, např. zasláním poukazů s omluvným dopisem, aby nevznikaly žádné pochybnosti o povaze plnění, nikoli tak, že si sjedná se svědkem schůzku v lese a tam pokoutně hodí obálky do auta za okolností, jak byly zjištěny, že formu narovnání vztahů či omluvy zvolil obžalovaný E. a nelze pouze ze způsobu jeho provedení usuzovat na úmysl poskytnutou svědkovi úplatek, když v tomto směru se lze ztotožnit s vyjádřením obhájce obžalovaných, v podrobnostech viz bod V. vyjádření se obžalovaných k podanému odvolání. K námitkám státního zástupce, že nebylo prokázáno, že obžalovaní měli majetkový zájem ohledně výše škod, lze plně odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně (viz zejména bod 7. odůvodnění napadeného rozsudku). Lze doplnit, že námitka státního zástupce, že Ing. Š. byl povinen hájit zájmy jím zastupované společnosti Scorila s.r.o., kdy v řízení nebylo prokázáno, že by jeho zájmy byly v rozporu s touto společností, neobstojí v tom směru, že by z tohoto titulu, jako zástupce společnosti, měl osobní majetkový zájem na výsledku jednání. Jakkoliv lze souhlasit s námitkou státního zástupce, že i podplacení samotného svědka Ing. M. by mělo svůj význam s ohledem na systém stanovení výše škody, že není třeba, aby podplácená osoba úplatek přijala, ani není nepodstatná výše poskytnutého plnění, pokud by bylo vyhodnoceno úplatek a není možné zvažovat, jakou toto plnění mělo hodnotu pro obžalovaného E., nelze pouze z těchto skutečností dovozovat, že se obžalovaní trestné činnosti skutečně dopustili. K námitkám státního zástupce ve vztahu k přecenění významu a velikosti sporů mezi obžalovanými a svědky lze pak plně odkázat na odůvodnění soudu prvního stupně, se kterým se odvolací soud plně ztotožňuje, jakož i na vyjádření se obhájce k podanému odvolání, kdy v tomto směru nelze pominout ani výpověď svědka Jiřího G. K dalším námitkám státního zástupce lze opět zkonstatovat, že nelze argumentovat tím, co je uvedeno v Záznamu o jednání ze dne 24. 3. 2021, kdy lze vycházet ze skutkového stavu ve vztahu co kdo komu nabídl či řekl až na základě toho, co vypověděli svědci u hlavního líčení. V dalším pak lze opět plně odkázat na přiléhavé odůvodnění napadeného rozsudku, jakož i na argumentaci obhájce obžalovaných dle vyjádření k podanému odvolání.

15. Jak plyne ze shora uvedeného, lze tak uzavřít, že odvolací soud se plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, který dospěl k závěru, že v žalobním návrhu označený skutek není trestný čin, a proto obžalované podle § 226 písm. b) trestního řádu zprostil podané obžaloby. Lze připomenout, že v situaci, kdy byly prvostupňovým soudem v hlavním líčení provedeny všechny důkazy v souladu se zásadami přímosti a bezprostřednosti a následně byly vyhodnoceny samostatně i v souhrnu v odůvodnění zprošťujícího rozsudku, tak odvolací soud může zprošťující rozsudek zrušit jenom v případech, kdy jsou přijaté skutkové závěry a na nich založené právní posouzení v nesouladu s výslednou důkazní situací a nemají v ní oporu. Bylo by nedostatečné, pokud by měl odvolací soud na dílčí skutkové otázky (typicky pravdivost, spolehlivost či věrohodnost důkazů) jiný názor a při vlastním posouzení skutkového stavu by dospěl k závěru o vině obžalovaných, neboť odvolací soud může zasáhnout pouze tehdy, když závěr soudu prvního stupně nemůže pro svou vadnost obstát, avšak o tento případ se zde podle názoru krajského soudu nejedná. Dále krajský soud připomíná, že obecné soudy hodnotí důkazy vždy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu). Odkázat lze rovněž na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 1991, sp. zn. 11 Tz 53/91 (dostupné např. v ASPI), z něhož vyplývá, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 trestního řádu, tzn. že je hodnotil podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu

a učinil logicky odůvodněná úplná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu uvedeného ustanovení.

16. S ohledem na shora uvedené bylo odvolání státního zástupce zamítnuto jak nedůvodné.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat
a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směruje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 1. února 2024

JUDr. Lenka Konrádová v. r.
předsedkyně senátu

Vypracovala:
Mgr. Jana Jelénková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Kalvachová.